VICTORITA DUTU

POEME

ILINCA NATANAEL

www.victoritadutu.wordpress.com
victoritadutu@yahoo.com

Poem catre Dumnezeu si oameni

Volumul 11

2006

I

Poeme catre Dumnezeu

*

374
răstignirea
unui creştin
tot cosmosul
participă
la durere

*

373
Maica Domnului
diamantul creației
şi omul parcurge
zborul spre ea,
de la întuneric
către lumină

*

372
fecioara
în rugăciune

priviți înălțarea
priviți
îndepărtarea
de haosul
lumii
ce o purtăm cu noi
în fiece clipă

*

371
stare de ordine…
nu vă fie teamă
e normal să ai
un pic de emoție
atunci când te înalți
peste ochiul Lui
ce e veşnic prezent
în privirea ta
linişte…

*

370
fecioara
în rugăciune,
spațiul lăuntric
poartă pecetea crucii
dar puntul de foc
e punctul de trecere
de la ceea ce crezi
că ar fi
la ceea ce este

*

369

haosul lumii
şi omul,
crucea aduce lumea
la ordine ,
la ordine interioară
pentru că gândul este cel
care tace doar
printr-o privire
aruncată pieziş
spre ceea ce ai
vrea să dispară
şi să nu mai fie.

*

368
energii creatoare
orice este creat
trebuie să poarte
pecetea
Sfintei Treimi,
care ,
tot ce atinge
devine lumină
şi energie,
putere,
sclipire de gând

*

367
ordine,
nu existã
decât ordinea
crucii,

ordinea lui Hristos
care bate la
uşa inimii
ce e de mult dechisã
de El
dar trebie doar
împinsă cu umărul,
cu umărul curajos
al gândului

*

366
zbor deasupra creației,
omul înțelege creația
prin simbolul crucii,
o înțelege numai
în stare de
feciorie a sufletului,
pentru că tot
ce ne înconjoară
poartă pecetea
tainelor lui
Dumnezeu

*

365
călătorie în
ordinea creației
lui Dumnezeu,
pot călători
doar cu gândul
la pomul vieții
şi nu la

cel al distrugerii
şi al supunerii

*

364
punctul
de la infinit,
împărăția
lui Dumnezeu
este
la punctul de la infinit
şi noi spre acest punct
trebuie să privim
şi să zburăm
în conştiința noastră,
mai ales atunci când
nu mai avem nici un punct
de reper
în lume

*

363
devenit lacrimă de gând,
Dumnezeu coboarã
în spirala timpului
cuprinzând în chipul Lui
chipul omului
spre a merge cu el
în desăvârşire,
omul împreună cu Dumnezeu
în haosul timpului

*

362

geneza:
şi a zis Dumnezeu
să fie lumină,
creația poartă
pecetea treiului,
a Sfintei Treimi

*

361
zbor
în interiorul conştiintei,
urc pe o scarã
în interiorul meu
unde zbor,
dar ştiu că
zborul rugăciunii mele
este privit
de ochiul lui
Dumnezeu

*

360
muzica sferelor,
creația Lui
înseamnă absolutul,
înseamna ordinea
şi frumusețea
zborului

*

359
privirea
către El
în spațiul minții
este stare

de rugăciune,
nu există
altă cunoaştere

II

Poeme catre mirele meu

***

358
Lumânarea ardea
În fața altarului
O țineau în mână cei doi
Ce erau unul singur
Era noapte şi era zi
Erau stele şi era lumină
Lumânarea ardea în fața altarului.

***

357
Odihneşte-te cu El , iubitul meu
Şi vino la mine,
Poate că El la mine a fost dar
Mi se pare mie că a plecat .

Spune-I tu iubitul meu
Că-L aştept pe El
Să vină iar .
mi-e dor de El
şi mi-e dor de tine.
Cine eşti Tu, de-mi răspunzi
La lacrimi cu mângâiere
Şi la iubire nu-mi răspunzi ?
Ce fel oare e iubirea mea ?
Tu ce-mi spui dragul meu?

***

356
Hei, tineri frumoşi ai acestui timp,
Voi risipiti peste lacrimi de cântec ,
Visând în abstract la iubiri pierdute,
Cu cerul răsfrânt peste ochii închişi.

***

355
El iubitul meu, el
Ochii lui albaştri,
Pletele lui spulberate de vânt,
Altar, rugăciune,
Tei înfloriți, tei înfloriți,
Ploua cu flori din cer,
Inima mea primi o floare de tei,
Unire cu cerul,
Iubire cu cerul.
El, altar , rugăciune.
Tăcere, atât.

***

354

Chip…

Chipul din mine cu raze,

Razele luciră…

Chipul din mine îmi şopti …

Iubeşte-mă !

Am primit iubire printr-o stea !!

Am primit iubire!

Iubire….

***

353

Ochii lui erau albaştri ….

Albaştri

Şi eu am plâns pe raza din ei ,

Am plâns pe lumina lor.

m-am întâlnit din nou cu ochii albaştri .

***

352

Iubitul meu,

Te port în mine ca pe speranța

Cea mai mare de iubire.

Hai să ne iubim cu sufletul,

Cu inima să ne iubim.

Mi-ai mângâiat privirile cu ochii tăi

Şi eu alergam prin zăpadă

Visând după tine.

Ah, cum zburam cu tine în gând

Printre fulgi şi cu fulgii împreună!!

***

351

Ce faci în noaptea asta iubitul meu ?

Gândeşti la mine , dragul meu ?

Căpriorul meu albastru,

Cerbul munților mei înzăpeziți de gânduri,

Ce faci în noaptea asta atât de lungă,

Ce desparte îmbrățişarea mea de a ta ,

Mi-e dor de privirile tale cuminți,

Ce nu mă pot minți niciodată .

***

350

Zâmbetul tău de căprior îndrăgostit

De florile apelor şi ale pădurii ,

De zambetul meu mi-e dor,

De zâmbetul tău ce l-am sărutat cu privirea

Ți-am spus de atâtea ori în gând ‘’te iubesc’’

***

349

Mi-e dor de tine copilul meu,

Dulcele meu caprior,

Cât de amară e lacrima mea,

Atât doar să ştii

Şi mi-ar fi deajuns

Să pot iubi şi să merg

După paşii tăi,

Până unde tu priveşti mirat ,

Chipul meu atât de plăpând

Cum plânge în valuri

De ape acoperite

De flori, de ierburi

Şi de copaci înfrunziți

Dulcele meu căprior,
Te iubesc…te iubesc dragul meu.

***

348
mă incomodează şi mă doare
nu meritai iubirea mea
nu meritai iubirea mea
n-a fost iubire
a fost căutare
şi totul e chin
e plin de barfă şi minciună
tot ce era frumos
a dispărut în noroi
am încetat să mai plâng
fiindcă ochii tăi sunt orbi.

***

347
hei, Doru…
dorul de vis
dorul de singurătate
dorul de tăcere
doina iubirii
doina dorului
dorul de sălbăticia naturii
de apa izvorului
şi de asprimea gerului
dorul de frig şi de zăpadă
dorul de iubire
dorul de Dumnezeu
doina cântului visului
doina rugăciunii
doina dumnezeirii

***

346

iubirea mea mi-a intrat în legendă

căutam un băiat înalt şi frumos

ce atinge perfecțiunea

că doar o lacrimă de-a mea

mai poate spune

sufletul din mine oprit

un băiat aplecat spre

întrebările fără răspuns

căutam un băiat

cu ochi sclipitori

să vină din vis,

din lacrimi, din vers…

***

345

totul s-a spulberat ca zăpada

şi s-a rupt

s-a rupt iubirea din mine

ca o floare

ca o floare strivită de un băiat frumos

aruncată în apa clocotindă a izvorului

n-a fost iubire

ci a fost doar idée

ideea de poezie, de lacrimi în vis

vis, visare, lacrimi şi frică

iubirea în lume nu o găseşti.

***

344

ce ai putea să-mi faci iubire

dacă ai fi lângă mine

de ce te îndoieşti de drumul

ce ți l-ai ales

mergi pe calea ta
e calea luminii
şi lasă-i pe cei mici
să-şi vadă de chin
mergi, mergi, mergi
şi devii
tu însuți
asta e menirea noastră
pe pământ
te-ai trezit iubirea mea
mergi alungând somnul
mergi pe drumul tău
şi lasă-mă pe mine
nu ai cu ce să mă ajuți
oricât te-ai chinui
eu vreau să ajung poetă
poetă prin teologic
m-ai stingheri
nu te-aş face decât să suferi
stai pe stâncă, acolo sus
şi luptă cu frigul şi vântul de-afară
lasă ca morții să-şi îngroape morții
tu îndreaptă-te spre cel viu şi caută lumina
caut-o, caut-o , caut-o, Theodor
caută lumina şi lasă,
nu te lăsa ispitit de profan
sunt ispitele inerente nouă
cu cât rezistăm suntem mai tari.

***

343
hai Ilinca, iubeşte-l pe Doru
iubeşte-l , iubeste-l
şi nu-l mai urâ
iubeşte-l aşa cum l-ai iubit odată

întoarce-te iar în copilăria ta
hai Ilinca , iubeşte-l pe Doru
dar gândeşte perfectul, rămânâd fecioară
nu-ți fie frică, el va fi călugăr
vei rămâne singură şi poezie vei scrie
hai Ilinca, ascultă-l pe Dumnezeu
caută veşnic a lui Iisus iubire
şi du-te şi te roagă Ilinca, într-o mănăstire
de ce-ți este lene, de ce ai obosit ?
nu-i adevărat Ilinca, ai forțe destule
mergi spre Iisus şi mergi spre Iisus
şi lasă profanul, sustrage-te lui.

***

342
hai Ilinca, iubeşte-l pe Doru
şi luptă cu tine spre a rămâne pură
numai fecioară fiind poți gândi perfectul
munceşte ca sfinții şi roagă-te,
roagă-te-n schit
în schitul mănăstirii tale şi în alta
dar roagă-te, dar roagă-te, roagă-te Ilinca
roagă-te Ilinca, nu sta pe loc şi taci
nu mai vorbi aiurea, taci şi roagă-te
taci şi roagă-te
nu te lăsa cu vorbe ispitită
hai Ilinca, roagă-te şi taci
nu te lăsa de lume ispitită.

***

341
păstrează în mine acest dar de-a citi
vreua să-mi folosesc timpul la maxim
mi-e frică Doamne de Doru,
că odată venit aş putea să renunț

aş putea să renunț
aş putea să renunț
de-a citi, de-a scrie
vreau să percep esența gândului
a filosofiei, aşa cum era
mucenință sfântă Ecaterina
vreau Doamne, s-ajung
să mă rog Ție
vreau s-ajung Iisuse,
Dumnezeul meu
la iubirea, la lumina Ta
Doamne, ce s-a întâmplat,
ce s-a întâmplat Doamne
cu mine, starea aceasta
va ține puțin sau îmi generează
o conduită normală?

***

340
stau lângă o casă
de pe vremea lui Ştefan
şi pivind în foc
văd iubirea născând în flăcări
ce adânc e focul
şi ce mare-i pădurea
aud cornul lui Ştefan cum sună
văd plăieşii adormiți
gata de luptă
şi pe domnitor rugându-se
în a atinge izbânda
rugându-se, rugându-se
cu Daniel Sihastru alături
înțeleptul, sfantul, viteazul
Domnul Ştefan.

***

339

sunt pe vremea lui Ştefan
muceniță fecioară
la curtea Mariei Sale
suntem gata să mergem
să sfințim Voronețul
sunt o muceniță
fecioară de crai
hei, hei, Voronețul
sună clopotul lui Ştefan
din istorie-n adânc
îl văd şi-l aud cum sună
proiectat în foc
văd sfințirea Voronețului
şi clopotul sună
proiectat în lumină de foc.
Sunt pe vremea lui Ştefan

***

338

sunt pe vremea lui Ştefan
muceniță şi fecioară de crai
îndrăgostită de feciorul viteaz
al Vrancei ce-a intrat în slujbă
Mariei sale, Ştefan, e drept
e frumos şi caută lumina
caută lumina cărților
şi a lui Iisus, mi-a plecat
iubirea să lupte şi-l caută
pe Daniel Sihastru
în vremea lui Ştefan
fecior viteaz de crai
stăpân în codrii Moldovei.

***

337

priveşti lumina

reflectată în apa izvorului

şi ai ajuns să captezi

lumina pădurii

şi mi-ai dat semnul

versului meu

că ai fost de mic

cu Dumnezeu alături

te văd născând din flăcări

cu calul alb alături

rostind sfințirii Voronețului

prima ta rugăciune

în față altarului.

***

336

hei, iubire,

îți văd lumina izvoarelor

şi lumina focului

reflectată în lumina ochilor tăi

stai lângă Ştefan

lângă sfântul Stefan alături

şi priveşti la Iisus

cel din inima ta

stai în fața altarului

şi-ți spui rugăciunea

şi mă chemi la tine

iubirea mea, iubire.

***

335

suntem în afară de timp

am ieşit din timp şi din spațiu

ochii tăi ce-au privit
lumina izvoarelor
privesc printre frunzele copacilor
spre albastrul cerului
împărăției divine
m-ai luat cu tine
pe calul tău alb
minune a vitejilor
şi a feciorilor de crai
m-ai luat cu tine
înapoi în timp
să-mi arăți minunea
ochilor tăi
şi perfecțiunea gândirii tale.

***

334
suntem în afară universului
ne sărută razele lunii
razele stelelor
ne-a binecuvântat pădurea
să rămânem logodiți de-a pururi
fiecare căutând
înțelepciunea luminii
prin ruga credinței
înălțată la cer.

***

332
ce vrăjit e focul
ce înaltă-i lumina
ce adânc e dorul
ce sublimă-i lumina
s-au unit razele focului
cu a ochilor tăi şi ai mei

şi stăm alături
ascultând clipocitul apei
şi dangătul clopotului
în simfonia tăcerii.

***

331
sunt muceniță plăpândă
tu fecior viteaz
ți-ai citit rugăciunea
în fața altarului
Dumnezeu şi-a trimis
lumina peste noi
suntem singuri cu El
şi cu lumea departe.

***

330
hei, iubire, iubire,iubire
născută din foc
când vii la mine
dorindul meu etern
că totuşi nu te am
adu-mi lumina
şi oglinda luminii
şi hai s-o aprindem
din nou în foc
din cenuşa rămasă fierbinte
c-a venit dimineața
şi sunt încă jos
privind mirată numai la tine
în vremea cețoasă
a mileniului doi.

***

329

s-a trezit Laimona
din visare
privind mirată
soarele cum răsare

***

328

Privesc pe geam
Copacii grei de frunze
Şi ascult
O simfonie cântată în mine
Cântată de mult
Şi retrăită acum
în mine
Doamne
Ce repede-ai plecat
Minunea mea cu ochi căprui
Şi păr brunet
Cu glas puțin cântat
Şi aplecat de spate
Te-ai dus, te-ai dus
Iubirea mea
Şi am rămas cu simfonia
cu simfonia vie şi aprinsă
într-un adânc de gând prăpăstios
Şi-o lacrimă îmi curge pe obraz
Şi-un dor nespus îmi vine
să cuprind
să strâng în mâna mea o frunză
moartă şi căzută
s-o caut veşnic prin zăpadă aurită
căzută-ncet şi lin
în cântec de colindă de legendă
în noaptea de Crăciun

iubirea mea
ce repede te-ai dus !!

***

327
am visat că mergeam pe ape
iar bucățile de gheață
ți le aruncam la mal
şi transformate în cărți
tu le prindeai
hei, mă auzi, iubirea mea !!!

***

326
şi totuşi trebuie să fiu singură
să rămân cu sufletul meu
drumul religiei
îmi dă siguranța
propriului meu drum
e o absurditate să-ți cer
să stai lângă mine
şi să m-ajuți
să mă chinui

***

325
minune cu ochii
de culoarea cerului
şi păr brunet
ai apărut odată
cu simfonia cântată de toacă
cu zăpadă şi stele
îmbrăcat în negru
ai apărut minune

şi ai dispărut
în stelele visului
gândului meu.

***

324
ai apărut prin cântecul de toacă
iubirea mea cu plete lungi
şi îmbrăcat în negru
ai dispărut odată cu tăcerea ei
iubirea mea cu păr brunet
şi ochi albaştri
cu glasul lin, duios, cântat de ape

***

323
LUI DORU
E întuneric
E întuneric
Şi e frig, e frig
Iubirea, iubirea
Sunt obsedată de râsul tău
Şi de prostia din tine
Nu pe tine te caut
Nu pe tine te cânt
E o minciună
E o minciună
Totul e o minciună
E o iluzie
Şi mi-ai răspuns la nivelul tău
Cu iubirea ta lumească şi mută

LUMINA DE PE UMĂRUL STÃNG

Volumul 10

2008

*

322
Doamne,
sunt singură pe lume
şi în locul cel mai înalt şi mai ascuns
Tu eşti prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

*

321
sunt în mare
în zbor
şi lumina curge în mugur
din soare către umărul meu
ce poartă lumina din cer
îngerul păzeşte zborul meu
până dincolo de orizontul privirii

*

320
Tu ai coborat în
spirala timpului
şi ai cuprins chipul de copil
ce priveşte mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă

ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

*

319
păşesc pe un pod
cât de misterioasă este
această trecere
parcă aş vrea să zbor
până dincolo de zările care
nu mă mai sperie
câtă putere să zbor
în infinitul ce mă cuprinde.

*

318
copilul trăieşte în cer
şi cântă
stă în genunchi
odihnindu-se pe un nor
îngerul se apleacă voios
către bucuria copilului
devenită nor
cântec, cuvânt
zâmbet
copilul pluteşte
în gândul lui
către Tine

*

317

s-a întâmplat o minune atunci
se întâmplă minunea mereu
trei copii Te caută
în zborul lor
către naşterea Ta
ce devine lumină
călăuzitoare spre Tine.

*

316
lumea e un vârtej
şi din acest haos
numai Tu cu naşterea Ta
cu durerea din Tine
eşti axă, eşti sens,
eşti început şi sfârşit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

*

315
pământul e o sferă
ce pluteşte către plus infinit
e grădina creată
de Tine
ca eu să zbor
către lumina făcută
drumul dintre mine şi Tine
pentru că Tu ai creat
nemărginirea
Tu ai creat sensul zborului meu
în lumina albastrului
dincolo de universuri paralele

*

314

omul stă în genunchi

pe marea vieții

Tu eşti cerul, Tu eşti

lumina şi ne chemi

să călătorim

către un alt cer

scara aceea către cerul Tău

este drumul dintre noi doi

este drumul pe care

Tu ai păşit

ca eu să pot zbura

către Tine

cu o întreagă lume

prin infinitul creației Tale

ce este locaşul vieții mele

*

313

eu trăiesc acum şi aici

în infinit

în nemărginirea creată de Tine

Tu eşti scara,

Tu eşti sensul,

Tu eşti drumul,

spre înainte

eu nu mă opresc

şi e aşa de simplu

să nu privesc înapoi

în mersul meu

spre tot mai înalt

nu văd decât

treptele scării

ce e aşezată între mine şi Tine

Tu care eşti dincolo de univers
şi eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

*

312

doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă şi oamenii se tem
şi se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la naşterea Ta
în infinitul atât de mic
să te cuprindă

*

311
marea e minunată
mai rece
care nu arde
şi eu pot păşi
peste razele ei
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
şi eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns
de dincolo de univers
e ca un soare

face întunericul
să lucească în muguri de foc
şi gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni

*
310

parcă aş vrea să dorm
şi cu ochii mereu închişi
să nu mai văd nimic
din tot ce este în afară
să fiu aşa, mereu
şi lumea ce mă strânge
cu marginile ei
să dispară
eu să fiu doar cerul din mine
ce-mi primeşte zborul fără teamă.

PUNCTUL DE LA INFINIT
Vol 8
2004

....
309

dansul sferelor,
muzica lor o ascultă
doar cel ce stă
într-o stare de ordine,
nu ne fie frică
păşim cu grijă peste
iluzoriu

....

308
punctul de la infinit,
lumina lui vine de departe,
iar noi atigem depărtarea
cu un gând,
cu un gest,
doar un drum ne desparte
în depărtarea lui,
e drumul gândului
călător către stele

....

307

zbor în interiorul conştiinței mele
desprinderea de pământ
este foarte uşoară,
nu-mi mai este frică să merg
până departe,
acolo doar unde gândul
poate atinge depărtarea
cu-n gest

albastrul infinit
îmbrățişează zborul
....

306
muzica sferelor
într-o rotire grațioasă a gândului,
trei fante de lumină
cuprind nemărginirea,

pentru că dincolo de tot ce vedem
este plutirea visului
în neputința de-a vedea
depărtarea ,
ce ne salută
să o privim,
ca să putem merge cândva
până departe, în
zările cosmosului
....

305

prea multă depărtare
într-un gând
punctul de la infinit
este unul de foc,
iar omul priveşte
spre el,
prin pomul cunoaşterii
ce ne invită la călătoria
dincolo de noi înşine
....

304
eu cred că
dincolo de univers
este lumina,
ce face ca totul din noi
să tresalte
în zâmbet de stele,
nu ne fie teamă
că ea vine cu putere spre noi,

noi privim acum

spre ceea ce vom merge.
....

303
ochiul naturii
primeşte ființa plăpândă
ce a păşit deja
pe drumul tulburător
al cunoaşterii,
a făcut timpul
să se lupte în ea
pe viață şi pe moarte
şi acum poate privi liniştită
cu trupul ei de gând,
in ochiul ce a chemat-o
mereu să vină
să se poată privi
ca într-o oglindă
....

302

haos şi lumină
putem face ca lumina Lui
să ne despartă
pe noi de haos
doar gândul departării
şi al calătoriei
ne poate chema
 spre departele
ce devine aproape.
....

301

geneză
lumina a pătruns
albastrul infinit
si acesta se indepărtează,
lumina poartă pecetea treiului
şi numai gândul caută tăcut
punctul din depărtare.
....

300

tu eşti lumina
şi ai cuprins zborul,
depărtarea mă înfricoşează,
dar zbor,
pentru că departele tău
mă chiamă să zbor
fără frică.
....

299

chipul de copil
priveşte dincolo de fereastră,
privirea străpunge
vârtejul vântului,
care face loc privirii
să poată sfredeli,
până departe
în zări.
....

298

spirala timpului
cuprinde în ea
lumina
si omul dansează
în această bucurie
ce răul nu o poate cuprinde,
pentru că a fost învins
de El.
....

297

energii creatoare,
ce fac să devină lumină
tot ce ele ating,
întreite sunt
în călătoria lor pură
necunoscutul nostru
caută cu ardoare
un nou înțeles,
ce stă ascuns
dincolo de aparențe
....

296
starea de ordine
este doar o plutire,
haosul rămâne undeva departe,
foarte departe,doar sfera creatoare
al unui nou înțeles
apare
către cel ce pluteşte
cu gândul la El.

....

Pulbere de lumina

VOL 7

2008

295

Pulbere de lumina

Pulbere de lumina
presară cineva din cer
asemeni ninsorii ce ne cuprinde
lumina devine cuvântul din noi
ce rosteşte în şoapta taina
în care tu şi cu mine suntem
lumina în pulbere ne dansează uşor
ninsoarea se aşează pe mâinile noastre
privirile noastre sunt curcubeu
şi cel care presară lumină tace.

294

Copilul din mine mă priveşte din cer

Copilul din mine mă priveşte din cer
Eu zbor, eu zbor într-o lume launtrică
În sfera mea de foc
Din depărtare copilul priveşte spre mine
Cu privirile lui asemenea unor glasuri
Ce mă cheamă să privesc cu pace

Stau pe o treaptă a scării
Ce mă leagă pe mine de mine,
De zborul meu şi nu îndrăznesc
Să fac următorul pas.
Aşteptăm ca timpul
Să se transforme într-o rază de soare
Să călătorim unul spre altul
Şi să fim una într-un zbor nesfârşit
Eu să fiu acelaşi copil ce priveşte şi zboară
În universul ce ne-a primit să-l privească.

293

Călătoream cu tine

Călătoream cu tine
 în lumea mea perfectă
tu căutai
sunetele viorii tale
ce sunau în mine de departe
eu călătoream, călătoream,
călătoream spre tine
pe un drum de lumină
ce strivea spaţiul parcă nemărginit
dintre mine şi tine
am ajuns în sfârşit obosită de drum
şi priveam amândoi pe-o fereastră
fereastră deveni unica lume
prin care puteam să privim
unul spre altul, eu priveam spre tine.
tu priveai departe spre infinit

292

Muzica din tine călătorea

Muzica din tine călătorea
prin toată creația lui Dumnezeu
s-o slăvească, s-o mărească,
să-l laude pe El, pe El,
Cel Ce a făcut toate,
tu dădeai glas acestei călătorii
către El printr-o vioara măiastră
toate stelele tăceau ascultând,
ascultând sfioase cântecul tău,
simfonia ta adusă ,
darul cel mai de preț lui Dumnezeu

291

Zâmbetul tău în mine

Zâmbetul tău în mine
e ca un izvor
în care eu ma privesc
ca într-o oglinda.

290

Dragul meu,

Dragul meu,
în astă noapte eşti obosit,
atât de obosit încât munții
se înclină la pasul tău
făcut cu greutate
dragul meu prinț
tu dormi şi munții tac
şi-ți păzesc somnul
ca tu să te odihneşti
iubirea mea e o stea

ce sta aprinsă
printre crestele munților
lumina din mine
împreună cu munții înalți
îți vegheaza somnul
şi tu devii copilul ce creşte
mângâind steaua cu zâmbetul tău.

289

Hei, hei, Tu,

Hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tău ?
Tu, TU, Tu cel care eşti
Lumina cea de dimineață,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Să ne prindem de mână
În aceeaşi iubire
Şi să călătorim acum
Până în vârful muntelui
Cel mai înalt,
Noi doi să ne-ntalnim cu Tine.

288

Copacul violet a crescut

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atât de înalt copacul acesta ,

Eram îmbrăcată în alb
Şi mă ardea soarele cu putere.
Era cald…era vânt de vară.
Gardurile bisericii erau munții,
Munții cei înalți,
Munții cei înfloriți
În culorile apelor
În culorile visului,
În transparența mâinii
Să prindă razele de soare şi de vânt.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce–si desfăcea crengilie înflorite uşor
Şi mă îmbrățişau crengile,
Mă sărutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, străvezii.
Rădăcinile copacului înfloriră
Boboci de trandafir violet
Şi îmbrățişară biserica şi pe mine
Şi pluteam peste zidurile de munți
Într –un dans nebun la cântecul vântului .
O lacrimă transparentă căzu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,
Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn ,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te –ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute

Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii nebune a lui Dumnezeu.
....

287
RAFAEL

Odata stam sub un tei
Si zidul vechi al bisericii imi statea in fata,
Stateam cu mana intinsa sa prind,
Sa prind lumina in pumn
Si s-o strang,
Sa intre in mine adanc….
Deodata o floare mi-a cazut in mana ,
Era galbena , cu raze de soare in ea,
Ca parul tau lung si ochii tai albastri.
Rafael, tu semanai cu ea,
Cu acea floare de tei
Si te-am revazut,
Parca erai langa mine, te rugai,
Eram in genunchi amandoi, ne rugam
Si ne-am prins privirile de petalele florilor
Si apoi mainile
Si noi aveam aripi in spate frate
Si am zburat pana in varful teiului inflorit

Aripile noastre intinse-n vazduh
Formara biserica lui Hristos,
El veni si ne prinse de mana
Si in aceasta treime sfanta
Am fost rapiti la ceruri…

Rafael, tu nu stiai si nu stii,
Te-am legat frate de cruce,

Dar de fapt te iubesc fara sa stiu
Daca te-oi mai vedea vreodata
Aici , pe pamant….
As vrea sa ne-ntalnim in pustiu
Si apoi in ceruri ,
Prinsi de mana si de lumina dragostei noastre !

286

TRANDAFIRUL LUMINII

M-am prins de o raza de soare
Si am vrut sa ma inalt spre cer
Dar soarele m-a lasat jos
Binecuvantata

Am luat atunci lumina
Revarsata in apa lacului
Si mi-am pus-o pe umeri
Ducandu-ma pe apele lui
Spre un trandafir ce plutea
Pe ape…

Am simtit ca iubirea din mine
Si lumina razei
Ma tin deasupra apelor
Spre trandafirul iubirii
Ce ma astepta intr-o luntre
De raze de soare,
Luntre vaslita de cineva
Si eu nu-L vedeam.
***

285

Te iubesc!!!

Te iubesc!!!

Si-mi raspunde padurea…
Te iubesc !!!
Si-mi raspund muntii…
Te iubesc !!!
Si-mi raspund apele…
Te iubesc !!!
Toata natura-mi raspunde
Iar in universul iubirii noatre
Prins de tortele vazduhului
Imi aduci glasul de margaritar
Al iubirii tale
Si strigi din marginile orizontului
Spre mine
Teeeee …. Iubesc!!!!!
Si strigatul nostru
Simfonizat cu cel al naturii
Se rupe de timp si de spatiu
Aruncandu-ne in vesnicie
In lumea luminii
Si-a existentei depline
Teee …iubesc !!!!
Striga muntii, padurea si noi…

284

În univers suntem noi doi

În univers suntem noi doi
doua jumatati separate
in lumi abstracte de vis
sortite a se cauta una pe alta
prin acea lumina
si acea chemare din noi
ce ne duce spre infinitul iubirii
spre creanga de aur

ce straluceste in sine
dincolo de timp si de spatiu
pentru ca asta e soarta
domnitelor si a fetelor de crai
isi cauta fiecare imparatia
luminii si a visului lor
prin fuga noastra de realitate
si cufundarea adanca
in lumea visului lor

ce se intampla cu poezia
din noi insine ?

283

rugaciunea iubitului meu

rugaciunea iubitului meu
ma face sa ma cutremur
ma indeparteaza de mine
si ma arunca pe puntea de ghiata
peste abisurile cufundate ale ploii
rugaciunea iubitului meu
suspendata prin cantec si vers
ma inalta pana dincolo de negru
de lumina din luna
ce el o absoarbe
rugaciunea iubitului meu
rugaciunea….
Cantecul din altar
Din altar
Si din tot cuprisul fiintei mele.

Am intins mana mea spre rasarit

Am intins mana mea spre rasarit
Printul meu blond si te-am zarit
Cum te jucai cu florile copilariei
Si cum binecuvantai izvoarele
Te-am zarit apoi
Feciorule cu ochii albastri
Cum dadeai muntii la o parte
Cum pluteai pe ape
Cum cantai mangaind copacii
Si cum ma desenai
Cu degetul prin aer
Cautandu-ma mereu
Ma visai noptile
Cand veneam la tine
Sa te privesc
Te priveam ingenunchiata
La patul tau ce dormeai,
Dormeai ,nu te puteai trezi
Tu ma visai, ma visai
Te sarutam pe frunte si plecam
Insingurata mai departe
Cautand florile muntilor
Florile pietrelor, florile cerului
Cand oboseam te cautam in ape
Si te zaream cum cantai
Te auzeam punand urechia
Pe tulpina unui copac
Sau sarutarea ta pe o floare
Erai cu mine mereu
Capriorul meu pana intr-o zi
Cand te-am zarit
Sculptand intr-o stanca de marmura

Soarele si valurile
Iti erau ochii atat de negri
Feciorul meu cu ochii albastri
Toate florile mele au venit
Si s-au asezat la picioarele tale
M-am asezat si eu
Te-am privit mai departe in mine
Am inceput sa adorm, sa visez,
Ca florile,plang si rad spalate de ape.

281

Te-ai intors

Te-ai intors
Te-ai intors minune a sufletului meu
Si ma intreb de sute de ori
Ce anume ai gasit, ce anume ai pierdut
Si ce anume cauti ?
Vrei oare sa-mi interzici prin prezenta ta
Zborul spre infinit si privirea spre cer ?
Sau poate ca tu mergand prin paduri
Vii cu furtuna de ganduri pe valuri
Si-mi rascolesti trezindu-ma-n vis
Fata chipului luminos plutinda
Sa reziste oare dorindul meu
Si puterea sacra a cautarii luminii
Sa-mi aduci oare prin ochiul tau
Acea izolare si tacere tacanda
Pe care o caut, o caut mereu ?
Ce anume cauti si ce anume vrei sa intrebi
De altfel sa stii, sunt la fel ca si tine
Goala de ura si idei uneori
Si ma sperie vantul ce suiera-n mine
Ce cauti oare caut si eu

Si pot sa cred ca vom fi impreuna
Vom putea oare cauta mereu
Intinzand mainile spre vazduhul albind
Deschis de lumina in dimineata de mai
Cautand spre locuri cu sclipire muta
Spre barci sfaramate si trestii strivite
In cantecul lebedei ce cade la mal
In apusul de soare albind-inrosind
Albastrul sacru al diminetii dorinde.

280

Rafael

Rafael, nu-ti doresc decat
Un singur lucru
Sa ajungi la propriul tau sistem dogmatic
Sunt sigura
Dumnezeu iti va ajuta sa gandesti
Si vom ajunge sa spunem
In final ca eu nu exist decat atunci
Cand Dumnezeu exista in mine.

279

Nu auzi

Nu auzi?
Nu auzi
Raspunsul padurii
In ecou infinit
La strigatul meu
Ce se pierde-n natura
Hei, poet
Ce-ti refuzi poezia iubirii
De ce ai plecat

De ce , de ce ?
Il cauti pe Dumnezeu
Te-nteleg, te-nteleg
Ai mare nevoie de stele
Ca de aer si suflet
Ca de aer si foc
Dar cu iubirea ce faci poete
O lasi aruncata
La margini de loc ?

278

de ce plangi iubire

de ce plangi iubire
in noaptea de inviere
de ce plangi iubire
cand a inviat Iisus
ti-am vazut chipul
poleit in lacrimi
in lumina plina
ce naste din altar
de ce plangi iubire
tinanad luminarea
tinand-o aprinsa
in intuneric mut
de ce ma tii de mana
strans langa tine
si plangand continuu
ca a inviat Iisus
de ce plangi iubire
in noaptea de Pasti
si ma chemi la tine
sa-mi dai lumina ta
de ce plangi iubire

de ce plangi iubite
si vineri si sambata
si in noaptea de Pasti
hei, iubirea mea
iubirea mea
de ce nu vrei sa vezi
si lacrimile mele
de ce ai fugit atat de repede
de ce-ai fugit, iubirea mea
si m-ai lasat iar singura
cu lacrimile multe
cu fata la altar

277

Iubitului necunoscut

Tu ingere cu ochii albastri
Ce mi-ai trecut mana prin plete usor
Iti erau ochii in lacrimi
In timp ce soarele iti saruta privirea
Tu, ingere cu ochii mari
Iti plouau teii in plete
Si tu stateai cuminte langa izvor
Si asteptai caprioare sa vina
Sunandu-ti din corn
Tu ingere cu ochii de vis
Abia ti-ai scos varful de-argint
Luci in soare margaritarul aprins
Si ai lacrimat peste fruntea-mi bolnava
Imi tremurau mainile si glasul si inima

276

Ploaia asta minunata de vara

Ploaia asta minunata de vara

Care mi-a udat hainele si pletele
Parca ar fi fost sarutarile norilor
Si parca ingerii ar fi plutit
Cu mine alaturi si au facut
Hora in jurul meu,
Dar eu ma plimbam prin ploaie
Si singuratici imi erau ochii
Sa te privesc undeva departe ,
Sa te gasesc, sa te chem,
Sa te privesc si sa-ti cant numele.
Dar cat de singuri imi erau pasii.
As fi vrut sa zbor pana la tine,
Dar eu nu stiam unde esti,
Niciodata nu te-am gasit,
De cate ori am vrut sa te aflu.

CEA CARE
AŞ
FI
Volumul V
2006

>>>>>>>>>>>>>>

275

E ca şi cum eu
M-aş despărți pe din două,
Ca şi cum un fulger
Ar pătrunde în stâncă,
Stânca s-ar crăpa
Şi ar fi cu un vârf
Tâşnit spre cerul întunecat,
Iar cealalată jumătate
Dărâmată în bolovani în jos
La vale, în ape.

O jumătate care țâşneşte în întuneric,
Dar în sus, în formele pietrei
Şi o jumătate rostogolită
În bolovani,
În marginea drumurilor,
Bătute de oameni.

>>>>>>>>>>

274

Cuvintele mele
Țipă în mine,
Asemeni unui pian
Ce l-am călcat căzând ,
De frica unui vis.

<<<<<

273

Eu
Viața….
Eu plutem şi
El mă ținea
De mână
Deasupra
Haosului !!

<<<<<

272

Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

>>>>>>>>

271

Privirile sunt doar un

Foc aparent,

Ce-l văd asemeni

Unei iluzii.

Cuvânt țipător,

Ce e

Sunetul gol

Al pustiului

>>>>>>>>>

270

Focul cum arde aud,

Aud bătăile flăcărilor,

Trosnetul jarului încins,

Luminile ard ,

Eu ascult sunetul...

Focul arde în sobă

Afară ninge liniştit.

<<<<<<<<<<<<<

269

Nu ştiu ce m-a făcut astăzi

Să mă asemăn cu un copac violet,

Înflorit cu flori verzi albastre

Şi parcă prin fiecare frunză

Vântul îmi şoptea

Cuvântul,

Ce nu-i puteam rosti

Înțelesul.

>>>>>>>>

268

Cuvintele sunt

Doar o scara

Prin care noi păşim

Asemeni privirilor
Ce ating depărtarea
Cu-n gest.

>>>>>>>>>>>>

267

O jumătate din mine n-ar mai trăi
Ci ar sta amorțită în iarbă
N-ar mai vedea nimic din ce se petrece,
Mută parcă ar fi gura mea,
Surde parcă ar fi urechile mele.
Pot eu oare să nu aud strigătul luminii
Țipătul ei de durere,
Cufundată într-un somn adânc
Ce nu se preface?

<<<<<<<<<<<<<<

266

Sunt asemenea muntelui
Ce e gata să se prăvale
Doar o minune a pietrei
Îl mai ține sus.
La poalele muntelui ar fi numai nori
Iar eu însingurată, rătăcită prin arbori,
Aş căuta scara ascunsă în prăpăstii,
Să urc în vârfuri ,
Să urc în nori.
Şi ce îmi ajută să urc
Până în vârful muntelui?

Eu cred că acolo,
E poarta cerului deschisă
Şi de ea trebuie să agăț scara.

>>>>>>>>>>>>

265

Să îmi răspunzi,

Să îmi arăți sensul ,

Sensul cuvintelor

Înțelesul de nepătruns

În care eu sunt

Şi în care fug,

Fug mereu cu brațele deschise .

>>>>>>>>>>

264

Copilul din mine

Nu mai cade,

Împiedicându-se

De lucrurile lumii,

Copilul din mine

E atât de liber!!!!!!!!!

<<<<<<<<<<<<<

263

Se primeneau pământurile cu foc

Ardea lava roşie

Şi totul era

Lumină de flăcări !

>>>>>>>>>>>

262

Unde era El

Când timpul meu murea.

Îl auzeam că-mi strigă

În spațiile mele haotice

Ce răsunau…

De ce-ți este frică ?

De ce nu ai încredere în Mine ?

De ce te îndoieşti ?

De ce eşti laşă ?

>>>>>>>>>

261
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea , inima !
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
>>>>>>>>>
260
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?”

>>>>>>>>>>>>
259
O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele…visele…
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creşteau prin locurile
Unde ea ardea pământul
Aripi creşteau cu fața spre lună

Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumatate a ei.
Luă foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

>>>>>>>>>>>>>
258
Fața îngerului se înnegrise
Când aerul lumii se îndrepta în sus .
Copacii îşi plecau frunzele spre cer
Iar visul doinea pretutindeni.
Trei rânduri de ghiață sparse lumina ,
Una galbenă, una albastră şi ultima
Cea mai aproape de lume,
Neagră , în colțuri gri,
Pătate cu sânge verde,
Al florilor moarte .

>>>>>>>>>>>
257
Este un rând
Ce trebuie spart de lumină
Îi trebuie un sunet…
Uneori se aude ceva
La poarta inimii.

>>>>>>>>>
256
Zbor
Aripi
Aripi de înger
Foc…foc…foc…

Ardeau ochii
Ochii mei deveniră albaştri.
Cer …cer…cer…

<<<<<<<<<

255

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Şi am văzut ochiul.
Ochii…
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

>>>>>>>>>

254

Tu , care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.

>>>>>>>>>>>>>

253

De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?

>>>>>>>>>>>>

252

Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,
Găseşte-mă Tu,
În uitare.

>>>>>>>>>>
251
Mâinile mele au luat foc
Şi mă dor
Mă doare gândul meu
Şi cuvântul
Nu se poate naşte în mine.

>>>>>>>>>>
250
În mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Şi cât mă doare ,
Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.

>>>>>>>>
249
Cât de mare imi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Până când, până când plugul acestei vieți

Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare,
Până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Şi vor creşte şi vor înflori.

>>>>>>>>>>
248
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de mintea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

<<<<<<<<<<<<<
247
Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele.
>>>>>>>>
246
A tăcut,
A tăcut sunetul lacrimei
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci
De mâini înălțațe , de aripi.
>>>>>>>
245
Mâinile mele tăcute,
Obrajii mei reci şi goi stau:
“ Hei” m-am auzit întrebată,
“Tu , pe cine iubeşti?”

“Nu ştiu” I-am răspuns,
“Iubirea e o taină”
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Şi iarăşi I-am răspuns “nu ştiu”
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Am tăcut,

>>>>>>>>

244

Totul tace.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
Cu mâinile spre stele.
Dumnezeeuleeeee!!!!!

<<<<<<<

243

Incearcă să scrii
Şi să te-auzi scriind,
Încearcă să mergi
Şi să te-auzi mergând,
Încearcă să vezi
Şi să-ți auzi privirea,
Încearcă să plângi
Şi să-ți striveşti lacrima,
Încearcă să vrei,
Încearcă să poți
Şi nu gândi fals
La lumea din tine.

>>>>>>>>>>>>>>>
242
Mergi încercând
Şi încearcă mergând,
Lasă gândul să vibreze în tine,
Învinge-ți teama
Şi lenea prin chin,
Încearcă să plângi că nu poți
Şi vei râde.

>>>>>>>>
241
Hai, descoperă
Ce cauți anume,
Nu te lăsa furată de gânduri.
Încearcă să poți,
Că asta e-n tine.

<<<<<<<<<<
240
Ai auzit glasul
În dimineți fără soare ?
Dar steaua de sus
Ai privit făr 'să ştii…
E steaua ciobanului
Ce luminează intrarea,
E crucea de ghiață ce
Captează lumina.
Din vis.
<<<<<<<<<
239
Sară de fum
Şi cântec de astre,
Simfonie de toacă
Şi înălțare de vis.

>>>>>>>>
238
Ce sublimă-i tăcerea
Şi ce'nalt e colindul,
Ce sensibil e glasul ,
Ce adâncă e noaptea .
Totul în toate
E un abur al slujbei
Emanată din
Universalitatea
Lui Dumnezeu.

<<<<<<<<<<<<
237
Cuvintele…
Cuvintele nu-mi mai ajung
Mă opresc să rostesc un cuvânt
Şi inima-mi bate tăcând
Iar cugetul se opreşte
Ochiul îmi vede ceva
Dar nu poate să-mi spună
Doar priveşte şi tace.

<<<<<<<<<<<
236
Şi eu tac uitând să vorbesc
Cuvinte neînțelese.

<<<<<<<<<
235
Depărtarea,
Depărtarea este în mine
Ca un semn şi un glas împreună
Depărtarea este în mine

Foarte aproape,
Parcă aş cuprinde cu mâna zările
Şi le-aş mângâia

>>>>>>>
234
Aş mângâia zările
Aşa cum mi-aş muia degetul
Arătător într-un strop de apă curgând
Şi tâşnind în inima pământului,
Depărtarea este undeva
În zările inimii
Şi focul din mine l-a cuprins
Într-o privire rotundă.

<<<<<<<<<<<<<<
233
Departe în zări privesc
Dar nu văd nimic
Decât albastrul cerului
Tac pentru că eu doar privesc.

>>>>>>>>>>
232
Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar nişte culori estompate,
Parcă privesc departe
Şi vreau să văd
Cum El se apropie.

<<<<<<<<<<<<
231
Şi totuşi, departe…
Departe este aici, aici
Unde El păşeşte

Iar eu doar privesc tăcând.

<<<<<<<<<<<<

230

Stau undeva pitită

Nici eu nu mai ştiu unde sunt

Şi universul din privirile mele

mă-nghiață

Stelele mă fac să amețesc.

Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc

Nici un cuvânt universul nu scoate

Numai noi oamenii vorbim între noi

Prin cuvinte absurde.

>>>>>>>>>>>>>>>>

229

Câtă singurătate, câtă pace respingătoare !

Toată tăcerea asta din creația Ta

Mă înghiață,

Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,

Să-mi înalț gândul meu la Tine,

Ce m-aş fi făcut de atâția ani,

De singurătate.

<<<<<<<<<<<

228

Văd cerul albastru ziua,

Cerul înstelat noaptea,

Văd cerul înnorat în furtună

Şi razele soarelui de după nori,

Alergând către mine,

Văd pădurea ce se aşterne la orizont

Şi ierburile înalte

Ce-mi primesc paşii temători.

>>>>>>>>>>>>>
227
Dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

>>>>>>>>
226
Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,
Unde eşti ?
Unde eşti ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele ,
Cât de limpezi sunt apele ,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea !

>>>>>>>>>>>>
225
Unde eşti Tu,
Cel ce ai creat toate ?
Toate acestea în mijlocul cărora
Eu trăiesc,
Unde eşti Tu,

Cel ce ai făcut toate ??!

>>>>>>>>>>>>
224
Cât de frumoase sunt florile astea ,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca nişte clopoței.
Cât de verzi şi ascuțite ,şi lungi

Le sunt frunzele !
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti ?
Şi Tu, Tu , iubitorule,
Cel ce ai creat toate ?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietătile astea ?

>>>>>>>>>>

223

La o fântânâ stă cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare cine-o fi cel ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi ?
M-am aşezat lângă El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

<u>Călătoria gândului</u>

Volumul IV

2005

publicat în antologia *SPIRALELE VIEȚII EDITURA ANAMAROL*

222

Dacã m-ai lãsa

Mă plimbam aşa cu gândul
Dacă m-ai lăsa să mã sui
Pe muntele cel mai înalt
Şi să-mi moi mâna
În culoarea cerului
Aşa cum mi-aş muia-o în ape,
Dacă m-ai lăsa să cânt

În noapte
Aşa cum cântam uneori
În zi,
Dacă aş putea din nou
Să visez
Zbor sclipirile mele de gând
Prin privrea ochiului meu
Îndreptată în soare…

Cu mâinile muiate în apele cerului
Ca în florile lacului meu,
Dacă aş putea să cânt
Cu privirile-n soare…

221

Stau

Stau şi întreb
Mă prăbuşesc
Am ajuns nicăieri
În întunericul din mine
Numai tu , ochiul meu
Stai dur într-o aşteptare mută
Dacă solia ar veni
Dacă prăpastia te-ar primi
Nu mi s-ar rostogoli
Ochiul de vultur
Prin spini, prin săbii
Prin mărăcinii sângelui
Mielului jertfit
Încă îi mai privesc şi acum
Lacrima morții
Ce stă în întuneric

220

Gând

Îmi sună un gând cam nebun,
Cam trăsnit
Nu te mai plânge
Cã ai sã mori
Nimeni n-o să te îngroape,
Te vor arde şi-ți vor arunca cenuşa
În zările paradisului tău sfărâmat

„Lumina…dați-mi lumina ce vineri
 Nu o văd
Că e întuneric…"

219

Chipuri…

Chipuri…
Chipuri vin peste mine
Şi-mi taie râsul meu
Zâmbetul meu mi-l striveşte
Lacrima mea o aprinde de foc
De moarte
„Oricum vei muri
Nu te mai plânge că oamenii mor
Că oamenii mor
În tine"

218

Îngheț

Numai chipuri îmi taie lumina
Numai mâini întinse
Ce mă străpung
Îmi sfâşie carnea
Şi-mi împrăştie sângele
În foc…
Sună cuvântul inchizitorial
Al neputinței de a fi
„Oricum vei muri”

217

Zadarnic

Chipul…chipul…
În zadar ți-l chinui
Şi ți-l strângi la piept
Tu vei muri uitată,
Nu va veni lumina să te ia
Nu vei mai trăi decât
O oră…

Îți preagătim rugul acum
Priveşte crăcile de stajar
Vor arde cu tine,
Trupul o să ți-l ardem
Şi o să-ți strivim creierii
Dar mai ales inima,
Şi-o s-o aruncăm,
O să stropim soarele
Cu roşul ei

Şi n-o să mai lumineze
Ai sã mori sfâşiată
De noi…ai să mori…”

Eu voi fi alta

216

Imaginea ta

Mă agăț de imaginea ta
Din mine
Ce se rupe…se pierde
În timpurile ce dispar
Se rupe-n mine chipul lumii
Cerul albastru
Se-ntunecă-n mine violet,

Tu…tu….lumea mea din afară,
Se desface chipul tău
În sângele meu scurs
Pe piatra pământului topit
De câldura înghețului
Fără vise…

215

Zâmbet

Zâmbesc
Dar chipul tău se reface
În apele tulburi de pe asfalturi,
Zâmbesc…
Zâmbesc cu ochiul meu
În ochiul tâu albastru
Într-o părere pictat,
Împletit în timpuri
Ca în nişte cărări,

Zâmbeşti la mine cu pustiul tău
Zâmbesc eu în privirea ta,
Mă agăț de imagine
Ca să pot păşi iluzoriul,
Dar tu nu ştii că învierea
Rămâne cel mai mare paradox
Al neputinței de a pricepe,
Tocmai această imagine
Ce o arăți altora ca fiind absolută,
De la acestă moarte
Eu nu mă înşel
Cu ochiul tău în inima mea,
Nu îmi mai este frică să văd.

214

Cãutare

Se vor uni vreodată
Singurătățile noastre
Într-o lume în care
Cel de al treilea face cu putință
O prezență în cerc
Tu eşti o singurătate
Eu o altă singurătate
Pădurile , pustiul le înghite
Pentru că tu ai vrut asta
Te-au rătăcit luminile tale false
Căutarea mea
Pe mine nu m-a pierdut
Prin tine eu mi-am găsit un drum
Către cel de al treilea
Ce se uită la tine.

Ochiul de foc

Nu te uita în mine
Cu ochiul tău de foc,
Toată natura
Ştie că minți
Şi te vede mereu ca pe o catastrofă,
De aceea nici nu te poate primi
Şi e tot mai departe
Pentru că tu eşti cel care îndepărtezi
Sunetul apei
De la frumusețea lui pură

Ca să poți privi un strop de rouă
nu trebuie să-l striveşti în dinți.

212

Cântec

Într-un cântec sublim
Izvoarele săltau
La visul tău albastru
Şi florile plângeau
Odată cu tine.
De după zări mă priveai
Cu lacrima ta de soare
Şi cânta inima mea
Împreună cu lacrima ta nebună
Te iubeam, te iubeam
Dar acum a sfârsit această iubire
Apa nu există decât la un preț foarte
Scump
Şi e mereu cãlcatã în surdinã
De zgomotul ce striveşte ninsori.

Ninsorile gândului tău nu mai sunt
Lumină, fugi
Fugi în tine însuți

211
Înşelare

Tu raza ochiului meu
Mă înşeli
Pentru că tu îmi arăți lumea
Tu îmi arăți doar linii frânte
Ochiuri de geamuri sparte
Ca nişte ferestre părăsite
Nu îți place gândul pesimist
Nici să nu îți placă,
Dar unii nu pot sã respire
Decât în aceste imagini false
Ale durerii.
De aceea fugi de cuvinte urâte
Şi lasă ochiurile de geam să fie
Astupate
Doar prin dârâmarea clădirii
Fugi, fugi şi ascunde-te
Raza ochiului meu
Şi nu te arăta ei
Că te distruge!

210
Visul meu

Ce faci lumină în visul meu
Mã chinui sã te privesc,
Să-ți privesc mâinile
Picioarele sărutate de ape,
Dar tu te asemeni cu mine

Foarte mult,
Eşti la fel de singură
Ca atunci când te caut,
Pentru că tu dai energii mugurului
Să nu fie ştiut de oameni,
Mugurul acela de gând
Are ascunzişul lui şi
Nu te poate pricepe
Atunci când vreai să-l dai lumii
Ofrandă.

209

Tu

Cât de singură erai tu
În lumea ta pustie
Cât de singură sunt fără tine,
Tu care eşti o altă lume
Tu eşti cel de-al treilea
Iar aici eşti lumea de nicăieri.

208

Tãcere

Tăceau izvoarele
Când eu voiam
Să mă privesc în oglinzile tale
Când mă priveai
Copacii se înălțau către soare
Mai tare luminai apa
Şi mai verzi erau ierburile tale,
Mai luminată era noaptea
Când eu voiam să distrug amintirea
Ce mă ținuse atâta timp
Departe de tine

Acum tu nu eşti decât lumea pierdută
De atunci,
Atunci credeam că tu nu exişti.
Îmbrățişați stăm
Aşa cum e copacul cu frunzele lui,
Numai că eu acum simt gândul
Care înfăşoară copacul
Cu lumina unui nou înțeles
Pentru ca acesta
Sã nu mai fie distrus
De cei din afara ta,
Nu ştiam că exişti.

207

Lumea pierdutã

Nu ştiam că exişti,
Că tu eşti
Lumea pierdută,dincolo
Dar tu eşti al treilea şi unul.
Mâinile noastre sunt strânse în trei
Dar numai rădăcina copacului
De sub noi ştie asta
Şi ne rugăm cu mâinile strânse
Unele de altele.

206

Altar

Altarul îşi primi florile
Ce deveniră făclii
Natura era cercul de sticlă
Ce putea să aprindă bolta,
Punctul acela mai îndepărtat
Până unde nu poate ajunge nebunia.
Albastrul era infinit

Şi noi cu al treilea zburam în cerc,
În timp ce un alt cerc nevăzut
Sfărâma lacătele lumii,
Iar acestă simfonie neiubită
De zgomotul lumii
Făcea să dispară cel nenuntit.

205

Desen

Dacã te de-desenezi
De tot ce te-nconjoarã,
Cum sã gândeşti
La ceva infinit,
La cel fãrã nume,
Nerostit.
Nu vezi pe cineva în spatele tãu
Face tumbe doar din cuvinte
Nu-ți imagina cã se rostogoleşte pe jos,
Asfaltul e un drum iubit de el
Şi de alții.
Îmbrãcãmintea e prețioasã,
Totul strãluceşte doar în afarã
El ,lucrul,
Face semne în spatele tãu
Nu-l lua în seamã,
Priveşte doar înainte
Şi fii atentã la sunetul tãu,
Abia perceptibil,
Din zgomot trebuie sã aținteşti ochii spre el.

204

Asfințit

Soarele era uneori la asfințit

Valea suna a pustiu
Deşi era primavera,
Se topeau zãpezile
Zãpezile…ah, zãpezile…
Atâta fum de aburi
Se-naltã din florile
Ce urmau sã înflorească
Dar unde înfloriserã,
Unde era adâncul neştiut
Nevãzut încã de oameni,
Plutitor dincolo de cuvinte?

203

Copacii

Când tu erai undeva
Atât de departe
Şi atât de aproape,
Atât de aproape
Când copacii erau plini
De zãpadã si de muguri,
De flori, de crengi,
Unde eram eu când te strigam
Din depãrtare…
Hei, marea mea,
În zorii zilei,
Ce sfinţeşte întunericul,

L-am visat atât de mult cum rãsãrea…
Unde eram eu oare

Dorința

-Priveşte-mã în ochii minți tale
Şi ascultã,ascultã ce frumos îți cântã sufletul
-Şi zboarã şi se-nalțã
Ca ciocârlia pân'la nori.
-Priveşte, priveşte-te-n oglindã.
-Dar aici oglinzi nu mai sunt.
-Eu sunt oglinda,eu sunt viata,
Nu te înfricoşa de propriile tale cuvinte,
De vorbele lumii
Nu te speria!

201
Copil

Şi steaua rãsare mai tare
Din umbrã
Şi glas de copil strãluce mai viu
Dinspre vis,
Şi fericirea umple venirea,
Pe sãnii de stea,
Pentru cã tu eşti oglinda,
Ce cuprinde în ea nesfârşitul

200
Cer

Aş vrea sã mã prind cu mâinile
De torțile cerului,
Chiar m-am prins
Îmi spune gândul în şoaptã.
Şi trupul meu e acoperit
Cu o grãmadã de pietre,
Ca eu sã nu mai vãd lumina niciodatã,

Dar s-a cutremurat pãmântul
Şi a pãtruns o razã,
Ochiul meu o vede,
Fãrã ca ei sã ştie
Şi m-am întors sub grãmadã
Cei din afarã au vãzut mişcare
Şi au venit sã-mi toarne nisip,
Mai multe pitre sã-mi punã.
Ei nu au putut sã mã zideascã acolo

Cât timp se sfãtuiau cum sã mã omoare,
Eu sorbeam energii
Prin crãpãtura cu soare.
Odatã m-am încordat
Şi-mi mişcam brațele încet lângã mine
Mi-am încordat mintea
Şi cu ochiul meu prin acea razã de soare,
Mi-am izbit mâinile şi picioarele-n sus
Şi m-am ridicat pe verticalã.
Ei nu mai erau.

199

Clopotul

Clopotul a sunat
La curtea domneascã
Clopotul a sunat
Şi munții rãspund
Iar peşterile cântã din fluer
Şi cãprioarele mã-nvatã sã fug,
Cãprioara aleargã cu mine,
Ea îmi aratã unde e apa,
Unde e peştera , unde sunt brazii,
Pe drum am gãsit un flulir de os
Şi eu sunt solista

Îl caut pe El , dirijorul.

198

Zidul vechi

Odatã stam sub un tei
Şi zidul vechi al bisericii îmi stãtea în fațã,
Stãteam cu mâna întinsã sã prind,
Lumina în pumn şi s-o strâng,
Sã între în mine adânc.
Deoadatã o floare mi-a cãzut în mânã.
Era galbenã, cu raze de soare în ea.

197

Strigãt

Fulger a venit din cer peste ea
Şi deodatã a vãzut lumina,
Nu mai era nic un nor,
Nu mai era ceațã,
Nici noapte nu mai era.

A strigat
În aceastã luminã
Şi hainele ei devenirã cuvânt,
Ce cuprinde în ea nesfârştul.

196

Sfere

Au fost odatã douã sfere-oglinzi,
Flolare albã de luminã
Şi astfel vedeau
Singure

Bãtaia nopții,
Pãmântul era a treia sfgerã
În dezmierdarea luminii.

Un boboc a înflorit
Cu o zi mai devreme
Şi se oglindea în fiecare altfel.
În prima sferã
Oglinda emana raze violet,
A doaua,raze turcuaz,
Iar pãmântul îi oferea o imagine stranie
Întunecatã, dar mereu încitatntã
Sã fie privitã mai mult
Mai mult cãutatã.

Dar a venit gerul dintr-o datã
Şi a înghețat bobocul de floare,
Pentru cã cineva de dedesubt,
A încercat sã spargã oglinda numitã pãmânt.

Şi s-a strâns în el însuişi
Şi-a plecat fruntea de frig.
Crivãțul a spulberat
Muntele în oglindã
Şi aceasta s-a spart.
Atunci un cuvânt s-a fãcut tunet,
A strãluminat sferele şi floarea,
Transformându-le într-o petalã
Ce a cuprins în ea cuvântul fulgerãtor.

Idee

Am început sã ard
Pentru o idée
Şi dã-mi tu putere,
Ca lumina mea,
Sã lumineze
Întunericul din mine,
Cãci lumina aceasta
Tu mi-ai trimis-o.

194
Cântecul

Stam la fereastrã
În casã e cald şi focul arde-n sobã
Şi lemnele trosnesc..,
Şi eu privesc pe geam,
Privesc lumina zãpezii.
Şi zãpada e mare,
Şi zãpada e albã,
Pe drum trece-o sanie,
Şi zurgãlãii sunã,
Şi sania aleargã,
Îar cântecul…cântecul…
Pleacã…pleacã…
Pleacã în infinitul zãpezii.
Cu acel zbor pe necuprinsul zãrii.
De ce mi-a rãmas în amintire
Numai cântecul
De ce îl caut şi totuşi nu-l gãsesc?
Am auzit cândva un cântec de lebãdã,
Iar acum nu fac decât sã-l caut?

193

Totuşi

Şi totuşi parcã nu pot
Sã vãd,
Cã mi-e somn,
Mi-e atât de somn,
Încât nici în picioare,
Nu pot parcã sã dorm.
Privesc doar în mine
În somn.

192

Scrisoare

Am primit o scrisoare.
De la cine e ?
E de la tine la mine,
În afarã de timp
În afarã de secunda aceasta,
Şi secunda aceea
În care tu ai stat şi-ai privit,
Lumea de sus şi de jos.
Eu am în mânã cuvinte,
Foile devin transparente,
Un vânt puternic vine spre mine,
Mi le ia
Şi eu rãmân cu mâna întinsã
Spre cuvintele ce nu mai sunt pentru mine
Ci eu am devenit pentru ele un semn.

191

Întrebare

Am rãspuns oare la o întrebare
Pe care eu nu puteam sã mi-o pun,
Pe care n-o am pentru cã
Nu mi-a pus-o nimeni:
“De ce ai aruncat volumul de poezii .
În podul casei,
Crezi cã dacã-l voi gãsi vreodatã,
Voi putea şterge praful de pe el,
Iar foile învechite de vreme,
Şi roase de şoareci,
Sã le reânoiesc?”

Ai început ca o promisiune
Şi ai sfârşit ca o loviturã de cravaşã

190

Linişte bolanavã

E linişte ,
Totul tace,
Nimic nu se întâmplã,
Eu merg alene,
Merg dar plutesc,
Într-un spaţiu gol,
Într-un spaţiu abstract
Şi nu pot sã mã uit nicãieri

Întoarcere

Merg , trãgând în urma mea
Un coşciug,
Merg singurã
Sã-mi îngrop visele,
Visele care m-au ținut în eroare
Toatã viața.
Şi totuşi , spunea un poet obscur,
La numele cãruia alții strâmbau din nas,
“Cã adevãratele înfrângeri,
Sunt renunțãrile la vis.”
Poate din cauza lui,
Mã voi întoarce din drum cândva,
Sau chiar acum!!
În clipa asta!!
O, da,ar fi fantastic!
Sã se transforme coşciugul în scrum…

Ha..ha…ha…viațã
Şi voi oameni , nestiuți , dar buni
Puterea stã în aceastã întoarcere.!!!

Apari

Privesc în gol
Şi mã îndrept nicãieri.
Mi-am înmormântat visele tinereții.
Sunt singurã,
Sunt anonimã,
Eu pentru mine nu mai contez.
Apari în golul acesta!!!

187

Vânt

Un vânt imaginar
Îmi spulberã privirile
Afarã e prea frumos
Inutil de frumos
Sã mai privesc la soare..

186

Stau

Soarele e acelaşi
Cu cel de ieri
Doar puțin schimbat,
Stau şi privesc în gol.
Nici un gând nu se mişcã
În mine,
Sã-mi anunțe puterea,
Sã-mi provoace imaginația,
Ca sã pot spera.
Gândurile curg haotice
În visuri inutile.

185

Zi de duiminicã

Inutil sã mai gândesc,
Gândul salvator a devenit
Pentru mine o lume
Care s-a şters din memorie.
La etajul de deasupra mea ,
Cineva bate cu cioacanul
În zi de duminicã.
Nici eu şi nici el

Nu ne-am primenit azi.

184

Pixul meu

Eu privesc inutil
La pixul meu,
Ce scrie gânduri deşarte.
Mi-e foame de cuvinte
Dar inutil sã mãnânc,
Din ideile altora.
Mã plictisesc de moarte
De o asemenea hranã ,
Ce latrã în mine.!!!!
Am nevoie de hrana Ta.

183

Parcã

Parcã nu aş gândi,
Parcã aş refuza sã gândesc
Parcã mintea refuzã
Orice cugetare.
Nici o privire în lãuntrul meu,
Iar privirile din afarã sunt seci .

Mã sperii!!!

182

Viața şi lumea

Lumea e
Lipsitã de sensul ei,
Viațã îşi trãieşte mai departe
Prin mine un sens inutil,

Câtã ratare într-un cuvânt
Ce nu e încã rostit,
Ci doar privit de un ochi
Ce spintecã în gol spre nicãieri.

Te rog, apari,
Mi-e fricã de mine!!!

181
Masca

Aceeaşi masã pe care scriu,
Aceeaşi copaci care-şi leagãnã frunza,
Oamenii ce aseamãnã între ei,
Trec pe stradã agale,
Aceleaşi maşini , cu aceleaşi zgomot,
Trec prin fața blocului meu.
Privesc în gol
Şi totul dispare în trecut
Într-o lume lipsitã de valoare.

Trebuie sã fie şi altceva!!!!

VREAU

O

ALTĂ

LUME

VOL 3

2006

***

180

Aş vrea să dorm ,să dorm

Dar gândul nu mă lasă.

Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu

Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El

Şi El răspunde mie cu-aceeaşi întrebare:

<Mă iubeşti ?>

Doamne,

Aş vrea să fiu copila

Ce răsare dintre flori albastre

Şi –Ți spune de departe râzând

Şi alergând spre Tine:

<Doamne , uite, Dumnezeul meu,

Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,

Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat

În fiecare noapte când a răsărit luna.

Ştii, Doamne, Te-am urmărit aseară

Cum lacrima îți strălucea obrazul,

În glas de stele , dar tăceai,

Primeşte ,Doamne, florile albastre,

Sunt ale Tale , căci Tu le-ai lăcrimat.

***

179

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea şi vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.
Puțini dintre mulți s-au gândit
Acum la Tine şi Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ți-au simțit prezența :
O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

178

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Şi razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se aşterne la orizont
Şi ierburile înalte
Ce-mi primesc paşii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,
Unde eşti ?

Unde eşti ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele ,
Cât de limpezi sunt apele ,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea !
Unde eşti Tu,
Cel ce ai creat toate ?
Toate acestea în mijlocul cărora
Eu trăiesc,
Unde eşti Tu, Tu cel ce ai făcut toate ??!
Cât de frumoase sunt florile astea ,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca nişte clopoței.
Cât de verzi şi ascuțite şi lungi
Le sunt frunzele !
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti ?
Şi Tu, Tu , iubitorule,
Cel ce ai creat toate ?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietățile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi ?
M-am aşezat lânga El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

***

177

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur

În munți să Te rogi,
Dimineața înainte de zori,
Sau seara pâna dimineața în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Şi singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,
Oare cum Te rugai Tu
În singurătate şi teamă ?
Nu Te înspăimânta piatra muntelui
Prin răceala ei?
Stelele reci şi îndepărtate
Nu Te înspăimântau,
Iar oamenii ce roaiu în jurul Tău,
Nu Te umpleau de spaimă, de graoză,
Nu Ți-a fost silă de noi niciodată ?
Când ridicam pumnul înverşunați,
Gata să Te lovim, gata să Te ucidem ?
Toată creația Ta în care Tu ai locuit
Nu Ți-a strâns sufletul în singurãtate ?
Nu Te-au înspăimântat oamenii,
Nu Te-au înspăimântat pietrele ,
Furtunile şi înghețurile nu Te-au înspăimântat ?
Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naşti,
Când lumea aceasta e sortită pieirii ?
Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
Dar cum aş putea gândi Doamne ?

***

176

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele şi lumina,
Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.

E noapte şi mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară şi cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele şi luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine , până la pământ.
E noapte, e lumină şi e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină , eu nu pot,
Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăşi această frumusețe.

***

175
Doamne, sunt un copil.
Aş vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
Cum să vin în libertatea Ta ?

***

174
Dar cuvintele, cuvintele,
Ce sunt ele cuvintele ?
De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim ?
Dar cum să descopăr eu,Doamne
Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,

Cum să descopăr eu cuvântul
Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
Când cuvintele astea simple şi minunate
Exprimă atâta siceritate, atâta frumuseţe?
De ce caut mereu cuvinte mari,
Ca să nu Te pot exprima,
Prin care să nu înţeleg nimic,
Să mă rătăcesc
Şi nici eu nu mai ştiu unde sunt.
Ce mare dar ne-ai facut,Doamne,
Cuvintele, cuvintele astea simple, directe…
Şi care e cuvântul prin care eu
Aş putea să-mi descopăr
Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
Cu Tine şi cu lumea Ta ?

***

173

Doamne, eu sunt în aşteptarea
Unei iubiri, unei iubiri,
Atât de mari , cum n-am mai trăit niciodată.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi cât de minunată este această aşteptare,
Când eu îmi închipui mereu
Cum va fi iubirea aceea a mea,
Când eu Îl voi iubi pe El,
Pe Cel nespus de minunat !
Mi-e şi frică să spun,
Cât de fericită voi fi.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi sunt nespus de fericită!
Îţi mulţumesc Dumnezeule
Pentru liniştea mea.

Doamne, Tu eşti cu adevărat
Nespus de frumos !

***

172
O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
M-a lăsat pe mine să zbor
În locul lui,iar el a stat în locul meu
Să mă privească pe mine cum zbor,
Am schimbat locul unul cu altul,
Eu şi cu îngerul meu,
Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
Iar el se ruga în locul meu.
Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
Şi se rugau împreună pentru mine,
Iar eu nu ştiam asta,
Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
Eu zburam şi dansam deasupra stâncilor
Şi nu-l mai vedeam pe înger
Cum stă îngenunchiat în locul meu
Şi se roagă lui Iisus să-mi primească
Zborul ,dansul ,iubirea.
Eu dansam şi plângeam ,rugându-mă neîncetat
Împreună cu îngerul
Şi deodată el mi-a strigat
De acolo de jos,de departe:
''Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
În stânga ta uitâ-te, că vezi pe Cineva''
Dar nu puteam să mă uit,
Pentru că nu vedeam,
Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Ştiam că Cineva dansează şi zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist,am venit lângă înger

Iar el mi-a zis: ‘’L-ai văzut, L-ai văzut ?’’
‘’Nu’’,i-am răspuns,’’vai’’,mi-a zis îngerul,
Era El şi zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?’’
‘’Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune- I, te rog îngeraşule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Şi să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i,te rog,îngeraşule !’’

***

171
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el , când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea sã-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
Aş fi cea mai fericită femeie din lume,
Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemãnãtor întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minții mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

170
Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,

S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întămplă
Cu această creație a Ta
Ceva se întâmplă,
Începe să se mişte ceva,
Să plece departe!
E oare mâna Ta
Ce dă la o parte perdelele
Ce acoperă uşile
De mult descuiate,
De mult deschise?
Sau poate vântul
Ce se-nfioară
La apropierea Ta?

***

169
Creația Ta e asemeni muntelui
Ce stă măreț în fața mea
Iar Tu îmi ceri să am atâta
Încredere în Tine , atâta iubire
În iubirea Ta , încât, încât
Să-i cer muntelui să se arunce
În mare şi el mă va asculta,
Adică să se dea la o parte
Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!

De ce Doamne,mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aş putea vedea?

***

168

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Şi Te rugai,iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Şi făcliile lor purtãtoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Şi i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Cănd apele îşi închinau sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Şi munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi
Să devină lumină albastră
Purtãtoare de stele.
Am cerut munților să-mi arate
Unde dormeai Tu liniştit,
La rădăcina unui copac
Cu capul pe o piatră
Şi munții au început să strige la mine
Cu tunet şi m-am înspăimântat.
Am stat şi m-am uitat la munți
Zile în şir, aşteptând răspunsul
Dar ei tăceau clipă de clipă

Şi crestele lor luminate de soare
Se uitau la mine triumfãtor.
M-am simțit atât de singură Doamne
Şi atât de dor îmi era să Te aflu
Că m-am hotărât să cobor şi să urc
Povârnişurile pietroase ale munților.
Plângeam şi mergeam iar disperarea
Creştea în mine şi mi-a venit să adorm
La rădăcina unui stejar,
Când am auzit deodată un glas:
<De ce dormi, nu ai voie să dormi,
Aici nimeni nu doarme,
Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
Mergi şi vorbeşte-mi,
Că eu te aştept, te aştept, te aştept….. >
<Merg Doamne, uite că merg
Şi nu există nici o cărare
În fața ochilor mei,
Mai e mult Doamne , până departe?
Mai e mult, mai e mult,
Mai e mult ???….>

***

167
Copilul dansează în lumina lunii
Şi Dumnezeu veghiază
El priveşte zâmbind,
Jocul copilului, dansul copilului
În lumina lunii,
În lumina soarelui
Şi copilul dansează
Deasupra lanurilor de grâu,
Deasupra livezilor înflorite
Copilul dansează în lumina norilor
Zburând peste ape

Şi El din cer plânge
Plânge cu lacrimi de flori
Înconjurând copilul
Ce dansează plângând
În lumina lunii.
Copilul dansează
În brațele Lui, în brațele Lui,
Ce l-au cuprins de acum
Într-un dor nesfârşit
Şi copilul niciodată,
Niciodată nu va mai plânge.

***

166
Ce fericire Doamne să pot vedea
Lumea din mine şi să pot striga.
Lumea pe care eu o trăiesc
E o lume perfectă,
E o lume perfectă,
Pentru că ea e doar în inima mea
Şi nimeni nu poate pătrunde în ea
Pentru că e numai a Ta
Şi numai Tu locuieşti
În lumea mea perfectă.
Nimic din afară nu poate veni
Să-mi tulbure liniştea,
Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
Oricât de multe rele aş vedea,
Lumea de-afară îmi rămâne străină,
Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

165

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Şi ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie ?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne , eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veşnicia Ta din inima mea
Şi timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

164

Sfinte Botezătorule Ioan,
Astăzi lumea te sărbătoreşte,
Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,
Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi
De tristețe şi de durere că nu m-am rugat,
Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.
Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
Sfinte Ioane, oare de ce ?
Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma
Pe cel care ți-a fost atât de prieten
Şi te-a iubit atât de mult
Că Te-a considerat pe Tine,
Cel dintâi dintre prooroci.

Tu ai fost atât de mare
Şi încă mai eşti pentru mine măcar,
Dar ştii ce mă doare , frate Ioane,
Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
După adevăr şi atât de smerit,
Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
« El trebuie să crească,
Iar eu trebuie să mă micşorez »
Înțelegi Sfinte Ioane, înțelegi ?
Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
În fața lui Dumnezeu, de ce , hai spune-mi !
Roagă-te pentru mine prietenului tău
Şi Dumnezeul nostru,Iisus, să-mi dea mie
Dragostea pentru El şi smerenia,
Pentru că dragostea şi smerenia sunt nişte stări,
Nişte sentimente atăt de liniştitoare,
Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu ,
Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
Nu o pot simți,de ce nu-l pot iubi
Pe Iisus ca pe Dumnezeu şi Dumnezeu
Devine pentru mine atât de străin
Şi eu nu mai ştiu în cine să cred.
O , Doamne, Iisuse, Tu eşti Dumnezeu !!!

***

163

Domane, acasă e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodată.
Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,
Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate şi umblătoare.

Doamne, acasă nu e pustiu,
Acolo mă iubeşte mama şi tata
Şi frații mei şi surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-aşteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Şi acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă eşti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

162

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu,
Cã Tu înviezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

***

161

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânța iubirii
Şi cât mă doare ,

Cum se desface fiecare brazdă
De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine ?
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Şi până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Şi vor creşte şi vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

***

160

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Şi-a tăcut,
Şi-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut

Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înălțațe , de aripi,
De mâinile mele tăcute,
De obrajii mei reci şi goi
‘’Hei‘’m-am auzit întrebată,
<Tu , pe cine iubeşti?>
<Nu ştiu> I-am răspuns,
Iubirea e o taină>
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Şi iarăşi I-am răspuns <nu ştiu>
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Am tăcut,
El a început din nou să tacă.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
<Dumnezeule…Dumnezeule…>

***

159

Stau undeva pitită,
Nici eu nu mai ştiu unde sunt
Şi universul din privirile mele mă-nghiață,
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,
Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,

Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare !
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă înghiață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,
Ce m-aş fi făcut de atâția ani,
De singurătate.

***

158

Domne, cât de sublimã este creația Ta
Şi cât de departe sunt eu de Tine !
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte şi e frig,şi nu pot zbura până aclolo,
Nu pot să înnot ,apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădãcinile florilor.
Totul mă respinge , Domne, prin necunoaştere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este,Doamne !!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne

Şi cât de străină sunt eu de esența ei!
O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângã lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minunat ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.
Împreună cu Tine, Iisuse aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumusețea Ta !!
Da, da şi locuind în mijlocul acestei frumuseți.!!!

***

157

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul laTine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne ?
Cu florile Tale ca să pot trăi ?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc şi patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să ştiu că floarea inimii mele
Este floarea Ta ?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale ?

Oare nu cumva vorba mea
Ține de o altă dezordine ce nu e legea Ta ?
Mă înspăimântă Doamne
Până şi lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

***

156

Doamne, dacă aş putea scăpa
De toate amintirile mele,
Dacă aş putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aş putea trăi din nou,
Copilăria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

***

155

Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai aşa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe   şi am pornit-o
În goană prin pădurea copilăriei mele
Şi tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Şi că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Şi peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

***

154

M-am oprit în fugă lângă un copac,

Lângă copacul acela unde eu mă rugam.

Ah ! de câte ori nu m-am rugat Lui.

De câte ori nu am plâns,

Nu am plâns,

Că nu ştiu ce-i cu mine

Şi că mi-e silã de viață şi o urăsc,

De câte ori nu I- am spus, la copacul acela, Lui

Tot ce puteam spune,

I-am spus că nu mai pot trăi

Că nu mai pot iubi,

Că mi-e silă de viață,

Că nu mai pot trăi, ah de câte ori,

De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,

N-am privit cerul înstelat printre crengile

Încărcate de umbră şi lumină strălucitoare,

De câte ori nu m-am simțit fericită,

Lângă copacul acela, de câte ori după plâns

Sau după vorbe înverşunate,o speranță nouă

Îmi învăluia sufletul şi plecam zburând,

Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,

Cât de minunat era salcâmul acesta!

Aici era mănăstirea mea,

Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.

Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

***

153

HAIDEȚI TINERI

Aprilie '93

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocarã
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartã închisã?
Voi, cei însinguraţi de pãcatele voastre,
Voi, cei însinguraţi din cauza urii din voi
Lepãdaţi tina pãcatului vostru
Şi întindeţi braţele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri , voi ce sunteţi bãtrâni
Pentru cã sunteţi bãtrâi sufleteşte,
Aruncaţi bãtrâneţea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelã
În ochii voştri spurcaţi de sãruturi,
De idei ce nu v-au folosit niciodatã,
De ţigãri şi dansul satanei.
Şi-a fãcut omul jucãrii,
Ca sã-şi uite de pãcate,
Sã-şi umple timpul lui gol de gândire
Şi l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Şi-a fãcut maşini, blocuri , avioane,
Are ştiinţa cu care creeazã goluri de aer,
A distrus copacii şi a strivit florile
Şi crede cu atâta mândrie în el,
E persoanã importantã în lume,
Devenit din maimuţã om !!!
Îşi aprinde becuri şi le-nchide când vrea,
Astea ţin loc de soare , de luminã,
Dã drumul la muzicã , la casetofon

Şi aude spurcãciunile lumii cântând,
Dã drumul la televizor
Şi vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate “învãțatul” nostru,
Pleacã în strãinãtate sã-şi “etaleze cunoştințele”
America e la modã, nu mai e Parisul,
El nu-şi vinde țara, şi-o dã degeaba,
Nu-şi mai place neamul, e de proşti, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calicã,
Nu are oameni vrednici sã-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideți tineri, feciori şi fecioare,
Voi haiduci minunați ai neamului meu,
Intoxicați în felul acesta, nu simțiți,
Nu simțiți ,cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de fricã sã nu fie distrus?
Prinți şi prințese ai neamului meu,
Nu vã apasã povara prostiei din jur?
Haideți tineri adevãrați
Sã devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Sã devenim tineri desãvârşiți,
Cântând lui Dumnezeu şi oamenilor despre iubire.
Noi, cei ce ne temem de bãtrânețe,
Noi , cei ce ne temem de moarte,
Sã aruncãm toatã scâraba ce vine din tinã,
Sfințindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranța noastrã,
Înãlțându-ne sufletul nostru,
Pentru a devevi îngeri aici pe pãmânt.
Hei , tineri monahi şi mireni totodatã,
Sã fim tineri prin rugãciunea noastrã,

Gãsindu-l pe Dumnezeu, pe pãmânt fiind,
Nu mai suntem bãtrâni, nu mai suntem morți,
Suntem pururi tineri, chiar si bãtrâni fiind.
Sã aruncãm, sã aruncãm toate pãcatele noastre,
Nu vedeți câtã suferințã aduc?
Sã ne spãlãm trupul şi sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Sã venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Cãci prin El moartea este învinsã,
Suntem în viațã şi prin viațã în El.
Haideți, haideți tineri şi vârstnici,
Monahi şi mireni totodatã,
Sã rãsturnãm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de pãcate,
Sã devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,
Înãlțat la ceruri şi prezent cu noi,
În serile de tainã a rugãciunii noastre.
Haideți , haideți tineri,
Nu vedeți ce greu este sã fii singur?
Singur numai cu prostia şi cu pãcatele tale
Şi a celor din jur?
Singur şi numai cu dorința de a fi alãturi
De cel care luptã la fel ca şi tine?
Haideți , feciori şi fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plãieşi tineri ai sfântului Ştefan,
Lucrați tainic prin rugãciunea voastrã,
Dați perdeaua neguroasã din fața ochilor voştri,
Mistuiți-vã în codri de gânduri
Şi luați aerul dreptãții în piept.
Hei, mã auziti, mã auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mã, ajutați-mã ,
Nu mai pot singurã, am obosit!
Hei, hei, mã auziți,

Nu suntem calici, nu suntem neam de ocarã,
Putem rãsturna rãul din noi şi din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Sã repetãm cuvintele Mântuitorului,
”Fiți desãvârşiți precum Tatãl vostru
Cel din ceruri desãvârşit este!”
Haideți, sã devenim noi înşine
În propria noastrã libertate,
Prin lumina lui Dumnezeu!
Sã facem din neamul acesta ajuns de ocarã
Sã dãinuie printr-o cetate de sfinți.
Sã facem din el aşa cum l-a visat Eminescu,
Şi Bãlcescu şi Iancu, şi Tudor Vladimirescu,
Aşa cum îl visa fiece domnitor,
Legat de pãmânt şi de țarã,
De înțelepciune şi de Dumnezeu.
Haideți tineri, monahi şi mireni,
Sã ne-ajutãm prin cuvântul nostru lãuntric,
Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la uşã
Iar noi nu deschidem?
Haideți sã privim , sã privim la minunãția naturii
Şi vom auzi, vom auzi , cum cântã Dumnezeu!!!
Hei, frumusețe tânãrã şi trainicã ,
Tineri ce suntem tineri şi vom rãmâne tineri,
Sã aducem jertfa sufletului nostru
Pe altarul creației,
Ce este viața noastrã îndumnezeitã.
Ştiți, pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare,
Luați-vã rolul în serios
Cã Dumnezeu ne aşteaptã în tainã
Sã pângem şi sã vorbim fericiți
Alãturi de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în ’92 şi citită la un miting la Iaşi, în ’93, organizat de ASCOR ,in fata Palatului Culturii şi a apărut imediat pe posturile de radio şi televiziune .

*

152
cu sufletul lipsit şi gol
înalț gândul meu la Tine Doamne
de ce mi se pare că mor
şi singurătatea mă taie în suflet
de ce îmi e frica de tine?
De mine, de viata, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Şi lacrimile fără sa-mi curgăîmi curg mereu
mereu plânge sufletul meu
şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine
trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
şi nu mă lăsa să mor mereu
sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

151
Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere
Ca niste pete de culoare albastre
Cercul meu e alb
Şi e atat de larg
Şi e atât de adânc
Albul acela parcă
Mi se desface în aripi
Uneori...
Când gândul e mai sălbatic
Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet

Ceva purpuriu...
Şi ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Şi apă ...de lacrimi...
Când găndul sălbatic
Urlă şi strigă ...
O floare albastra coboară
În cercul meu alb
Şi o mână care îi mângâie
Frunzele...şi o gură..
Care-i sărută petalele
Şi-mi rosteşte usor
Printr-un alt gând purpuriu
Îmbinat cu lacrimi albe
„Primeşte pacea copilă!”

***

150

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Ma duceam în vis
Şi acolo eu mă rugam
Mă rugam
Şi simțeam cum creşte iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copcii
Copacii...copacii...
Şi mergeam în vis spre izvorul meu...
Mergeam în vis spre izvorul meu!...
Izvorul meu!
Apa...apa...
Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
Imi spala ochii,
Imi spala ochii

Îmi spăla picioarele
De ce Dumnezeule,
Căram apa asta în mine?
De ce, de ce o căram Iisuse?
Şi o beam, o beam,o beam...
Şi simțeam că însetez...
Însetez, însetez mereu...
Până când...
Până când floarea venea spre mine
Caci eu stăteam sun apă,
Venea o floare şi-mi inunda ochii..
Îmi inunda ochii...ochii...
O floare...o floare...
Ce izvora din izvorul meu..
Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
O floare...căci eu stam sub ape..
Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
Şi-mi spălau picioarele
Picioarele pline de colb,
Pline de nămol...
Şi mâinile mele, şi fața mea...
Şi m-am uscatîn razele soarelui
În razele soarelui m-am uscat!
Ce violet era floare din vis...ce violet..
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...
M-a doborât rugăciunea...
m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...
Şi eram doborâtă-n genuchi...
Şi-mi culegeam floare izvorului meu
Izvorului meu.
Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
Către el...Şi pluteam mergând în genunchi...

Şi pluteam mergâng în rugă...
Şi pluteam în genunchi...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi
Şi eu plângeam căutându-mi
Iubirea cereasca...
Am coborât cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea iubirea mea dupa Tine!....
Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată..priveşte la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

***

149

Am întins mâna mea în fața soarelui
Şi si desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul
Şi cerul se desfăcea , se dechidea,
Şi cerul cobora în inima mea,
În sufletul meu,
Se dechidea cerul în flori
Şi curgea lumina în mugur!
Curgea lumina în mugur!
Şi eu iubeam, eu iubeam,
Şi eram atât de fericită!
Era soare si curgea lumina!!!
Speranța!!!!

***

Era undeva, cineva, pe aice , pe-aproape
L-am văzut anul trecut
Era cu ochii albaştri
Şi fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Şi deodat'o lumină...
Când mă uitai
Avea o icoana în mâini
Ce-i lumina ochii albaştri
Şi mai avea un penel...
Şi fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a aşezat,
S-a aşezat pe unda izvorului
Şi plutea maestrul sfânt
Şi nu mai fugea, penelul fugea...
Şi maestrul stătea, stătea,stătea...
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat pădurea
El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis,răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu ştiu!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Şi a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!1

***

147

Şi aud clopotele cum bat

Şi în mine cântecul sună

Vară, vară, dă-mi şi mie căldură

Căci mie mi-e frig

Şi inima îmi înghiață iubirea...

Ştii..ştii..clopotele cum bat

Le aud sunând, umplând universul

Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt

Şi stelele nasc şi cântă în sunet de raze

În dangât de vis, adunat într-o frunte,

Într-o frunte mâiastră de sfânt,

Oglindit într-un zbor,în dangât de cântec,

Fiindcă acum e Bune Vestire

Îngerul vesteşte mereu,

Vesteşte lumii întregi

Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.

Hei , prieteni,

Hai să cântam în sunet de clopot

Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...

Prieteni, prieteni,

Îngerul a vestit

Că Dumnezeu s-a născut printre oameni

Uitați,îngerul aduce solia

Priviți, priviți universul cum vineri cum cade în sunet de stea

Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,

Vdedeți, vedeți prieteni

Îngerul a venit să vestească lumina

Dumnezeu s-a născut printre oameni,

Maria, Maria,, Fecioara

Ascultă şi se-nalță la cer, la cer,

Dumnezeu e aici , lângă noi,

Universul coboară prin raze, prin raze de foc,

Şi Fecioara, şi Fecioara,

Ascultă pe înger, ascultă pe înger,
Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Copotele sună într-una în univesr
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naşte,
Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

*

146

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

*

145

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.

O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi nâscut , Iisuse
Pe timpul Tău, aş fi strigat , Domne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți şi batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine ?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu
Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

*

144
O, nu , cât de mult doream
Singurâtatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pâdurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc

Şi pictisiți , cu arma ucigatoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorator şi cu atâta moarte,
Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

*

143

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În linişte mă gândesc laTine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ
Fără Domnul , orfană de tot ,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci
Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubeşte ,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeul meu
Şi pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii şi adorm mereu.
Câtă linişte ai dat , Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

*

142

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,

Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine şi eu sunt fericită.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulți oameni în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei trişti şi pentru mine,
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor îraționale,
Cât depictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!!

*

141
Doamne ,ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Şi vom sta împreună acolo
Poate atunci Doamne,
 Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i aşa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc ,Doamne
Ca însfârşit eu să Te pot iubi
Şi să fim împreună cu sfinții toți
Şi toata creația Ta , Doamne,

Împreună cu Tine să fim
Şi dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze ,Doamne în sufletele noastre.

*

140
Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot întra acolo
Decât impreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu
Că Tu învièzi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

*

139
Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poți muri, Tu învièzi,
Tu învièzi în inimile noastre,
ÎIn iubirea şi fericirea noastră.
Tu eşti, Tu învièzi
Acolo unde noi murim
Ca să ne învièzi şi pe noi
Şi să nu mai fie moarte.

*

138
Va fi sărbatoare, Doamne,

În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Şi atât de trişti
Vom râde şi ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea pluteşte peste tot
Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise
Pentru îmbrățşsarea iubirii
Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit ,
Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
Când Te voi privi în ochi
Şi – Ti voi spune însfârşit
<Doamne, Tu eşti !>

*

137
Iți dai seama ,Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

*

136
O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.

O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

*

135
Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, iți dai seama, tot pământul
Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei
Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători , strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.

*

134
Trebuie să fie un lucru minunat
Să –l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Şi să vorbeşti cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam , a lui Isac şi lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în brațe
Şi să rosteşti mereu acelaşi nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie ,
Când Domnul Dumnezeu te-aăteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-l sari în brațe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Şi casa unde locuieşti să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă şi să dormi

De –atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

133

Cu sufletul lipsit şi gol

Înalț gândul meu la Tine Doamne

De ce mi se pare că mor

Şi singurătatea mă taie în suflet,

De ce îmi e frică de Tine?

De mine, de viață, de lume?

De ce mi se-ntunecă mintea

Şi lacrimile fără să-mi curgă

Îmi curg mereu?

Mereu plânge sufletul meu

Şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine.

Trimite-mi Doamne, felul iubirii mele

Şi nu mă lăsa să mor mereu,

Să-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

132

Sufletul meu parcă e un cerc alb

Gândurile curg libere

Ca nişte pete de culoare albastre.

Cercul meu e alb

Şi e atât de larg,

Şi e atât de adânc,

Albul acela parcă

Mi se desface în aripi.

Uneori...

Când gândul e mai sălbatic

Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet,
Ceva purpuriu...
Şi ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Şi apă ...de lacrimi...
Când găndul sălbatic
Urlă şi strigă ...
O floare albastră coboară
În cercul meu alb
Şi o mână care îi mângâie
Frunzele...şi o gură..
Care-i sărută petalele
Şi-mi rosteşte uşor,
Printr-un alt gând purpuriu
Îmbinat cu lacrimi albe:
„Primeşte pacea copilă!”

***

131

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Mă duceam în vis
Şi acolo eu mă rugam
Mă rugam
Şi simțeam cum creşte iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copacii
Copacii...copacii...

***

130

Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Apa...apa...

Apa izvorului meu îmi inunda privirile,

Îmi spăla ochii,

Îmi spăla picioarele!

De ce Dumnezeule,

Căram apa asta în mine?

De ce, de ce o căram Iisuse?

Şi o beam, o beam,o beam...

Şi simțeam că însetez...

Însetez, însetez mereu?!...

***

129

Până când...

Până când floarea va veni spre mine?

Şi eu stăteam sub apă,

Venea o floare şi-mi inunda ochii..

Şi-mi spăla picioarele

Picioarele pline de colb,

Pline de nămol...

Şi mâinile mele, şi fața mea...

Şi m-am uscat în razele soarelui

În razele soarelui m-am uscat!

Starea aceasta

E asemănătoare învierii!

***

128

M-a doborât rugăciunea...

M-a prăvălit rugăciunea-n genunchi

Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram prăvălită în iarbă...

Şi-mi culegeam floarea izvorului meu,
Izvorului meu.
Strivită în tălpile drumului!!

***

127
Izvorului meu, ce pluteam în vis către el,
Către el...
Şi pluteam mergând în genunchi...
Şi pluteam mergâng în rugă...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi.
Am coborât cu trupul sub ape…
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea durerea mea în mine!....
Iisuse!...Dumnezeule!.Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată..priveşte la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

***

126
Era undeva, cineva, pe aice' , pe-aproape,
L-am văzut anul trecut,
Era cu ochii albaştri
Şi fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Şi deodat'o lumină...
Când mă uitai,
Avea o icoană în mâini,
Ce-i lumina ochii albaştri

Şi mai avea un penel...
Şi fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a aşezat,
S-a aşezat pe unda izvorului
Şi plutea maestrul sfânt
Şi nu mai fugea, penelul fugea...
Şi maestrul stătea, stătea,stătea...
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?” l-a întrebat pădurea…
El n-a răspuns, ci s-a uitat la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis,răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu ştiu!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Şi a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!

***

125
Şi aud clopotele cum bat
Şi în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi şi mie căldură
Căci mie mi-e frig
Şi inima îmi înghiață iubirea...
Ştii..ştii..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Şi stelele nasc şi cântă în sunet de raze
În dangât de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte mâiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor,în dangât de cântec,

Fiindcă acum e Buna Vestire
Îngerul vesteşte mereu,
Vesteşte lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei , prieteni,
Hai să cântam în sunet de clopot
Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...
Prieteni, prieteni,
Îngerul a vestit
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
Uitați,îngerul aduce solia
Priviți, priviți universul cum vineri cum cade în sunet de stea
Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,
Vededeți, vedeți prieteni
Îngerul a venit să vestească lumina.
Dumnezeu s-a născut printre oameni,
Maria, Maria,, Fecioara
Ascultă şi se-naltă la cer, la cer,
Dumnezeu e aici , lângă noi,
Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
Şi Fecioara, şi Fecioara,
Ascultă pe înger, ascultă pe înger,
Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Clopotele sună într-una în univers!
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naşte,
Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

***

124

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,

Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

***

123

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi nâscut , Iisuse
Pe timpul Tău, aş fi strigat , Domne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți şi batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine ?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu

Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

122

O, nu , cât de mult doream
Singurătatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pâdurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi plictisiți , cu arma ucigătoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorător şi cu atâta moarte,
Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie-n iad.

***

121

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singurătatea mea,
În linişte mă gândesc laTine

Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ

***

120
Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oameni merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,
Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie.
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!!   Fugi de el!!!!

***

119
Va fi sărbatoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Şi atât de trişti
Vom râde şi ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,

Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea pluteşte peste tot
Şi unde Tu ne aştepţi cu braţele deschise
Pentru îmbrăţişarea iubirii
Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit ,
Ce fericită voi fi atunci , Doamne,
Când Te voi privi în ochi
Şi – Ti voi spune însfârşit
<Doamne, Tu eşti !>
***

118
Iţi dai seama ,Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.
***
117
O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
În ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta,
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***
116

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, îți dai seama, tot pământul
Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei
Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători , strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.
Prin toată creația lumii!!!!!!!

CUVINTELE

VOLUMUL II

2005

Liniste

*

115
nu stiu ce m-a facut astazi
sa ma aseman cu un copac violet,
inflorit cu flori verzi albastre
si parca prin fiecare frunza
vantul imi soptea
cuvantul,
ce nu-i puteam rosti
întelesul
*

114

liniste

prea multa liniste,

zgomotul patrunde

cu putere,

dar nu poate

cuprinde linistea

intr-o imbratisare

de neinteles.

*

113

imi este frica de zgomot,

de linistea

ce nu se lasa cuprinsa

de zgomot.

zgomotul acesta

atat de violent

imi ia puterea

de a privi

dincolo de

ceea eu cred

ca as putea

cunoaste.

*

112

sa ating

linistea, ca o

prezenta,

dincolo

de gestul meu

de a cuprinde

manunchiul de cuvinte

ucise de zgomot.

*

111

cineva priveste
din departare,
eu nu-l pot vedea,
dar inchipuirea
creste atat de tare
incat privirea
alungata de
teama unui gand
nerostit
asteapta sa fie privita
de catre cel ce este
dincolo de mine.
*
110
imi este teama
de linistea
ucisa de zgomotul
ce se preschimba
in mine,
in linistea
unui blestem
*
109
cineva
s-ar transforma
intr-un om
apoi
dintr-un om
in mai multi
oameni
si dintr-o data,
cu mana ridicata
in zare
ar face semne
nevazute

in rasarit.
*
108
eu maresc totul
la alta scara
pana ma prabusesc
in propia mea
minte.
stiu ca nu trebuie
sa-mi ucid
inchipuirea
dar numai ea
este prezenta
in realitatea ce o
traiesc fara sa o
pot atinge cu mana.
*
107
e oare rau
sa privesc,
sa ating
gandul celuilalt,
care fuge,
care se ascunde
inficosat,
de palma altui gand
ce nu a lovit inca?
*
106
ochii lui scapara
scantei devenite
doar parere de zambet,
dar durerea
tasnita pe umbra
peretelui ce o

cuprinde,
tremura de spaima
in disperarea lumii.

*

105

o unda de soc
face ca totul
sa se inverseze
si in loc sa
privesc inainte
privesc inapoi,
pasesc in felul acesta
pe un drum
ce se largeste la
infinit.

*

104

zarva, tacere,
liniste,atat.
nimicul cuprinde
ca intr-o haina
golul de dinaintea
unei caderi.
dupa cadere
este mai mult
decat golul
in nimicul
celui strivit.

*

103

apare gandul
cuprins intr-o umbra
ce se pune
intre soarele rasarit
si noaptea ce
vrea sa apuna
si sa rasara
la plus infinit.
*
102
golul acesta
cuprinde
doar obiectul
ce nu mai este.
obiectul acesta
si-a pierdut forma,
se striveste acum
pe el insusi
in doua goluri
ce se intersecteaza
in ochiul meu
ce vrea sa
tasneasca prin spatii.
*
101
lucrul acesta
s-a cuprins
pe el insusi,
se vede pe sine
pentru ca
forma nimicului sau
si-a pierdut
calitatea vietii.
*
100

intr-o oglinda
se vedea pe
el insusi
in aceasta
strafulgerare
si nu-i mai era frica.
da, da, nu-i mai era frica,
pentru ca
obiectul acesta
a devenit un gand
ce nu mai facea
nici o umbra.
*
99
lucrul
care a scapat
de propriul lui gol,
a devenit o bijuterie
dintr-o alta coroana,
diamante,
ce nu mai pote fi calcate
in noroaiele drumurilor.
*
98
oboseala inchide o
fereastra,
inchide doua ferestre,
inchide mai multe
ferestre,
apoi ferestrele
ma inchid pe mine
in oboseala gandului.

Linie

*

97

eu merg pana departe,

fac un pas.

nelinistea imi

inchide ochii,

pleoapele,

eu vad

prin fereastra ce a devenit

o lume subtire,

infinita.

vad si ma strecor

prin aceasta lume

prin care eu

am devenit un punct.

*

96

lumea pluteste.

eu sunt punctul

din linie,

merg printr-o fereastra

atat de deschisa

incat pamantul

ca o sfera inofensiva

poate trece prin ea.

*

95

linia mea e un drum,

un drum pe care

eu nu-l pot desena

nu-l pot descrie,

dar stiu ca frica

si oboseala

se imbratiseaza,

dandu-si mana

prin aceasta fereastra
prin care
numele meu
patrunde nestingherit.

*

94
aici cuvantul poate fi
doar un nume,
care pluteste sub forma
unui sunet
aruncat in infinitul
din launtru.
*
93

in infinitul din afara,
gandul oboseste
sa priveasca
dincolo de numele lui.
liniile frante
devin in felul acesta
universuri
asemeni unor
foi de hartie
asezate intr-o carte
pe-un raft.

*

92
iau cartea
si fara sa o deschid,
o transform intr-un gand
plutitor pe o linie
paralela cu lumea,

unde eu sunt
doar un nume
ce dorm.

Frumusete

*

91

cunosc lumea,
privesc,
o privesc de la distanta,
nu stiu cum
sa pasesc,
nu stiu
cum sa merg,
imi este frica
de pasul meu,
care ar putea distruge
frumusetea
ce nu o pote
intlege.

*

90

frumusetea aceasta
se ascunde mereu.
nu stiu pe unde
sa merg,
pentru ca ea,
fiind a lumii,
vreau sa o
pot cunoaste,
dar pot intelege
oare nesfarsitul,
atunci cand raman

singura in fata
unei frumuseti
ce mi se ascunde?

DRUM

*

89
aici
e un drum nesfarsit,
care se largeste
eu merg pe el
cu privirile atintite
la cei de langa mine
si in felul acesta
ma tem.

*

88
aud doar voci
ce ma sperie,
unele ma ademenesc,
spun cuvinte
intortochiate,
pe care eu nu le inteleg,
dar merg pe acest drum
si eu dorm in mers
fara sa imi pese
de tot ceea ce vad,
de ceea ce
se intampla cu mine.

*

87

aici e doar intamplarea,
nu va fie teama
gandurile mele
sunt aici,
priviti-le,
eu le culeg
ca pe niste pere coapte
dar in interior sunt
amare si verzi.

*

86

da, arat mana,
palma mi-o arat,
dar nu se intampla
mare lucru,
pentru ca in
aceasta calatorie,
doar gandul neputincios
se mai framanta,
sa poata scapa,
de ceva nestiut.

*

85

cand privesc
catre zarea
ce se asterne
in spatele meu,
atunci , totul
dintr-o data
devine pentru mine
de neanteles.

*

84

sunt aproape,

cat mai aproape

de o imagine.

privesc in gol

si cred ca eu pot

sa pasesc.

eu fac pasi,

dar totul se intampla

doar in inchipuire.

realitatea pentru mine

poate deveni

doar cuvantul Tau.

*

83

eu in lume stau

lipita cu fruntea,

de o imagine

ce-mi devine

gand permanent:

“am in fata mea

doar un drum

ce se largeste

la infinit”

*

82

am facut o distinctie

intre mine si

un drum din inchipuire,

o mana din afara mea

m-a luat de mana

mea stanga,

nu m-am speriat
ca nu am putut
sa o vad!
*
81
pe malul din urma
privesc,
privesc
marea de cuvinte
cum
tipa in valuri
in jurul eului   meu.

Gradina
*
80
cu doi ochi inchisi
ce vor sa vada
mana ce m-a atins
si m-a impins,
m-a tras
de mana mea stanga,
pot sa vad
un punct de departe
din inchipuirea
unei gradini.

*
79
gradina
a facut un ocol
si mi-a adus copacul in palma,
eu sunt cu el,
cu cel care ma impinge de la

spate sa merg
pe drumul ce nu-l pot vedea
decat prin
atingerea bratelor.
*
78
eu am ochii inchisi,
dar cu ochii deschisi
pentru o lume
ce o pot vedea.
caut cu mana
un semn
de departe
si simt o alta
mana ce ma atinge.
atunci mai fac
inca un pas
de una singura.

*
77
mana aceea a incetat
sa ma impinga ,
sa ma traga
dupa ea.
astept,
nu se intampla nimic,
atunci am din nou
ganduri , imagini
si întind bratele,
sa caut ciocnirea
de mana calda
ca sa
pot sa pasesc

mai departe
pe drumul drept.

*

76
de multe ori
atingerea aceea
e imbratisarea
unui copac.
asa traiesc un alt
inteles
din gradina transformata
in cuvntele mele
din amurg.
*

75
stiu
ca pot sa vad.
deschid ochii,
chiar daca nu vãd
decat imagini iluzorii.
vãd intr-un fel
in care doar
pasii gandului
merg pe un alt drum.
ei trebuie sa atinga
un alt pas
si numai dupa aceea
urmatorul
va pasi fara teama.

*

74
inca un pas
imi este permis,
pentru ca ,
am atins astazi
mana
unui gand,
ce face ca drumul
pe care merg,
sa se largeasca la infinit.
*
73
drumul pe care merg
e un drum inutil,
e drumul
ce atinge
picioarele mele
cu un inghet
al normalului,
care ma scufunda
in vartejul uitarii.
*
72
caut prin iluzoriu
mana ce ma atinge
ca sa fac
pasul correct.
Paşi
*
71
eu vreau sa merg
pe fiecare dintre
drumurile
de sub picioarele mele.
traiesc intr-o inselare,

pentru ca totul
sa fie posibil
doar
acolo unde
nu mai privsc.

*

70
rascrucea de drumuri
nu este decat
in inchipuirea mea.
apas pe aripa vantului
ca sa pot zbura
intr-o lume iluzorie
ce ma face
sa cuprind in mana
cele patru drumuri
ce nu le pot vedea.
oare nu asta este
inselarea mea?

*

69
priviti!
eu merg
si-mi masor gândurile
cu un cuvânt
inventat de mine!
*
68
lumea aceasta
ma poarta
intr-o haina
ce ma stramtoreaza
si eu sunt vina

pentru care
matasea ma strange
si n-u pot s-o port
doar creanga copacului
ma agita
cu frumusetea lui
si ma invita
se dezbrac haina lumii
si sa imbrac matasea cerului
ce poarta in ea
imaginea crengilor
leganate pe oglinda albastra
in care eu ma privesc.
traies in aceasta haina a lumii
ce o port mereu
si nu pot sa o lepad.

*

67
Doamne, astazi sunt trista
e semn ca m-am indepartat de Tine
dar nu stiu cum ss fac
pentru cs numai bucuria
imi da putere sa merg
mai departe.
cat de mult ma inspaimanta viata
dar de ce traiec aceasta spaima ?

vreau sa ma las in purtarea Ta de grija
dar sa nu ma mai tulbur.

*

66

cuvintele sunt,

poate nici nu mai stiu,
o simpla miscare de aer ,
un zbor de pasare,
cu o viteza uluitoare
ce se ascunde
de zborul rapitor.

*

65
la el , cel nestiut
fug la el cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari
in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni.

*

64
ochii mei in privire,
se infricoseaza
la umbrele uriase
facute de mana
infricosat
catre soare.

*

63
nu pot sa spun
nici ca el curge

nici ca el sta.
obiectul acesta
ce nu mai este,
era candva un ochi
prin care gandul
putea sa vada
staãfulgerarea
unei idei.
*
62
stiți ca exista acest obiect
devenit gand
ce nu mai poate fi distrus
de nimeni.
gata , nu-mi mai este frica.

*
61
din fereastra apoi
sticla se topeste
intr-o raza,
venita de nicaieri.
raza lumineaza
intr-un alt intuneric
ce nu poate cuprinde
angoasa   gandului.

Aparitia celui de la doilea volum de versuri : ”**Cuvintele**”,
la Editura Muzeului Literaturii Romane , noiembrie 2005
Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizata , la postul B1.TV,
la emisiunea “**Lumea Cartilor.Un poem pe zi**”.

SPAȚII

Volumul 1

2003

Cerc

<<<

60

Era în aripa mea

Ochiul ce mă durea.

Zburam cu aripile strânse,

Zburam cu capul plecat,

Zburam cu mâinile-ntinse

În zări…

Spre El…

Zburam cu gura-ncleştată …

Ochiul din aripa mea

Ce mă durea , plângea.

<<<

59

O jumătate de flacără

Ardea în jos peste flori.

Crengile se scurgeau în flăcări

Pe pămâtul arzând.

Ardea pământul mereu,

Vulcanic ardeau stelele ,

Visele…visele…

Cealaltă jumătate de flacără zbura .

Aripi creşteau prin locurile

Unde ea ardea pământul,

Aripi creşteau cu fața spre lună
Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Luă foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

<<<
58
Atunci cănd se retrag apele, munții…
Când poți să vezi cu claritate ce-ai dorit
Îți vin
în ajutor bucăți de stea
Şi prinzi cu mâna
Frânturi de ceruri

<<<
57
Am întins mâna mea în fața soarelui
Şi se desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul
Şi cerul se desfăcea , se deschidea,
Şi cerul cobora în inima mea ,
În sufletul meu ,
Se desfăcea cerul în flori
Şi curgea lumina în mugur ,
Curgea lumina în mugur
Speranța

<<<
56
E cineva care stă şi priveşte

Dincolo de timp şi de spaţiu
Printr-o bucată de cer
Şi printr-o sclipire de stea.

<<<
55
Secvenţă de ideal
Rupt în două şi
Sfărâmat.

Ruptură de deal
Şi muchii de sferă
Vin spre mine
Şi m-alungă-n larg.

Hei, oglindă a mării…
Nu mă primi !!
Nu mă primi !!

<<<
54
Priveşte ochii
În lună distruşi,
Vezi-ţi vulcanul,
Ţâşnind în lavă.

Ai răbdare!
Ai răbdare!
Şi vei vedea
Lumina negrului.

<<<
53
Vis,vis, eu,

Frig, vânt, frig,
Culori , frig , vânt,
Sfinți , lacrimi, cântec,
Sfinți , cântec , lacrimi,
Vânt,
Sfinți,
Cântec , dangăt
Lumânare, dangăt , clopot,
Noi, glas, cântec , lacrimi,
Noi, lacrimi, cântec,
Noi, lumânare, dangăt,
Noi, lumânare,
Noi, vis.

<<<

52
Rugăciune
Clopot
Rugăciune
Dangăt
Bate clopotul
Sună clopotul
Rugăciune
Rugăciune.

<<<

51
Lumânare
Călăuză de drum

Lumânarea
Ce lumină
Drumul…

<<<

50

În zadar aştept
Să răsari din ape
Nu vei răsări
Niciodată,
Fiind prezent
În orbirea
Uitării mele.

Poarta ce s-a deschis

<<<

49

Puterea
De a găsi,
De a găsi lucrurile din afară,
De a le descoperi esența,
Esența din lăuntru,
Dar mereu sunt,
Sunt numai la poarta
Care e deschisă,
Pentru că au deschis-o vânturile.
Dar vor veni altele
Şi o vor închide la loc,
Iar zgomotul
Va fi groaznic,
Ca o bubuitură
Din adâncuri,
Pentru că eu
Nu am fost capabilă
S-o închid la timp,
Iar acum,
Acum mă tângui,
Că poarta e înțepenită în Formele ei de

Începuturi.

<<<
48
Sunt undeva departe,
Dar depărtările astea
Parcă ar fi aici
Aici, chiar aici,
În inima mea
Chiar aici, unde ar putea fi
Scaunul acesta, masa aceasta,
Patul acesta pe care dorm.

<<<
47
Fereastra
Prin care văd...

Eu privesc
Chiar aici,jos,
În stradă
Cum oamenii trec.

Eu sunt departe,
Aproape
În mine.

<<<
46
În mine există
Depărtarea,
În mine există
Apropierea,
Eu am cuprins depărtarea
Cu ochii,

Am cuprins depărtarea
Cu gândul,
Am cuprins depărtarea
Cu un avânt
Şi chiar am zburat
Aici,
Acum,
Până departe.

<<<
45
Lumea
Nu e decât
Un amalgam
De simboluri
Absurde.

<<<
44
Vreau
O
Altă
Lume!!

<<<
43
Veşnicia
Coboară
Printr-un cânt,
Ce a încetat
Să mai fie
Cuvânt.

<<<
42

Cântec şi lacrimi

Cântec şi zbor

Clinchet şi lacrimi

Sănii şi zbor

Copilărie şi dor

Vis şi iubire

Uitare…

<<<

41

Să plece, să plece,

Să plece de lângă mine,

Că n-o mai suport,

Eu sunt lumea

Şi te alung de lângă mine

Pentru că nu meriți să trăieşti aici,

Nu ai învățat să te porți

Nu ai învățat să râzi, să te prefaci,

Râzi, râzi de multe ori ca noi,

Dar râsul tău mă enervează,

Pleacă, pleacă,

Nu meriți să trăieşti aici.

Eu sunt lumea şi te alung

De printre oameni !

Eu nu suport

Sinceritatea !!!!!!

<<<

40

Munții răscoală munții,

Timpul răscoală vremea,

Locul aşteaptă să vină sfârşitul,

Omul aşteaptă să vină iubirea.

Totul trece.

Totul rămâne.

<<<
39
E veşnică această
Contradicție,
Ce ne frământă
Paşii şi gândirea,
Ne-apropie,
Ne desparte
Şi iaraşi ne aruncă-n
Orizonturi depărtate.

<<<
38
Dacă ar fi să adorm,
M-aş gândi,
Că mă voi trezi cândva,
Departe în timp,
În conştiința mea,
Dar mie mi-e frică s-adorm,
Mi-e frică să mă las
Într-un somn adânc,
Mi-e frică de
Uitare.

<<<
37
Atunci
Când mă privesc în somn
Aud dintr-o dată
Cum un glonț a spart
Geamul ferestrei din camera mea
Şi atunci văd
Lumea.

Eu dorm,
Nu-mi mai e frică de somn.

Ceva

<<<
36
E atunci când ai ceva de spus,
Câd macinâ şi chinuie în tine,
Ceva ce nu poți exprima.,
Un necuvânt adânc,
Ce –ți izolează
Paşii de ceilalți.

<<<
35
E cineva aici care doineşte,
Vreau să-l aud şi eu,
E linişte şi păsările cântă,
Ce iarnă e !
Şi totuşi nu e frig.

<<<
34
Încerc în zadar
Să caut frunza tăcerii,
Tăcerea a dispărut
Ucisă de zgomot,
Şi totuşi…
Câtă tăcere e-n cer !!

<<<
33

Un colț de copac
A dispărut,
S-a dus undeva-n nemurire…
Hei, oglindă a mării,
Mă primeşti în nemurirea ta ?
S–a dus un colț de copac
În veşnicie

<<<
32
E un cânt prin cânt,
Intrat în legendă poate...
Şi totuşi e iarnă,
Şi stau rezemată de zidul cetății,
Încerc să mai spun
Cu privirea
Încă un cuvânt,
Dar mă opreşte ceva…
Rupt din eternitatea luminii.

<<<
31
Aud clopotele cum bat,
Simt suflarea vântului rece,
Încerc să mă trezesc,
Să-mi trezesc privirea amorțită de gând.
Şi iarăşi privesc,
Şi iarăşi privesc,
Zidul vechi ,zidul vechi
De lumină.

<<<
30
Mă îndrept cu privirea

Spre cevaul din mine,
Şi vântul îmi spulberă pletele ,
Şi glasul cântat
Mă trezeşte din vis ,
Amintindu-mi,
Că trebuie
Să devin
Eu ...

<<<
29
Frânturi de stele
În ochii mei obosiți ,
Căutând lumina
Prin bucăți de vis.

Caut un alt
Univers.

<<<
28
Trebuie
Să ajung
La
Gândul pur,
La
Gândul pur.

<<<
27
Totul cântă şi tace
Ca-n vis,
Dang, dang, dang,
Cântă prin zăpadă
Clopotul.

<<<
26
Cântare veche
Înveşmântată în alb.
O carte uitată
În deal la izvor.
Şi mă-nvârt,
Şi dansez
În cântec de clopot.

<<<
25
Cuvintele mele
Au încetat să mai fie.
Totul îmi cântă
În privire şi glas.
Eu plutesc în muzica din mine,
Şi privesc,
Şi privesc
Şi mă-nalţ,
Şi mă-nalţ
Şi nu mai ştiu ...

<<<
24
Unde aţi dispărut
Copaci fără frunze ?
Şi zăpada ?
Nori şi ninsoare ?
Aud...

Ochii mei sunt izvoare în mers!!

Mă uit în jos

Cu teamă...
Vai !
Am început să cobor…
Am găsit întuneric,

Fără să ştiu,
M-am uitat
Spre pământ.

<<<
23
Caut prin întuneric
Şi parcă am găsit.
O rază de lumină,
A zorilor ce au venit,
Îmi descoperă chipul meu,
Udat de lacrimi
În oglindă

Ceva…

<<<
22
Cevaul
Din mine...

Îi privesc chipul
Prin întuneric
În oglinda din
Fața mea.

Mă gândesc
Şi parcă văd,
Îl vâd întors cu spatele,
Căutându-mi fața

A lui

Şi a mea.

<<<

21

Aştept,

Aştept

Şi e noapte mereu.

Aştept ceva

Să se reverse din mine,

Dar mă mistui

În foc

Zadarnic.

Ploia nu-mi vine

Să-mi spele ochii de fum.

Culori

<<<

20

Sunt mărgăritare transformate în lacrimi

Cad în lac printr-un foşnet sublim,

M –am uitat spre în jos,

Ajunsesem prea sus ?

Mă ameţise distanţa

Şi răceala zăpezii?

Dezechilibrându –mă ,

Am început să cobor,

Am ajuns cufundată în lac.

Acum

Îmi caut mărgăritarele?

<<<

19

Eu
Sunt
Aici
Şi
Acum
Ceea ce
Sunt.

<<<
18
Eu sunt aproape.
Eu sunt departe.
Pentru că zările sunt
Sub picioarele mele.

<<<
17
Apele lacului
La început luminoase
Şi apoi revărsate
Spre albastru,
Înconjurat de verde,
Ce merge spre galben,
Galben ce urcă
Spre violet
Şi apoi
Spre albastru.

<<<
16
Stau
În întunericul de catran
Al încăperii mele
Şi aştept

Răsăritul soarelui.
Văd cum întunericul
Se luminează încet,
Dar sigur.

<<<
15
Semnalul cocoşului
Anunță sosirea zorilor,
Ca o trâmbiță puternică
De lumină
În întunericul ce-şi revarsă
Chipul în
Oglinda
Din odaia mea.

<<<
14
Mi-am pierdut oile
Prin furtună.
Am luat-o
Pe drumul cu plopi.
M-a trezit simfonia tăcerii
Şi oile,ce erau lângă mine,
Udate de ploaie

<<<
13
Lumina lacului,
Apele lacului,
Tăcerea lacului
Şi tăcerea mea.

<<<
12

Râsul meu
E tot mai puternic,
E departe de mine,
Devine
Tot mai metallic,
Până nu-mi aparține.
E un râs străin,
Ce-mi protejează
Tăcerea
Şi căutarea disperată
A tăcerii.

<<<
11
Mă-nvârt într-un picior,
Mă-nvârt
Şi ploaia cade
Deasupra mea,
Spălându-mi
Praful
De pe haine.

<<<
10
Hainele subțiri
Şi florile
Primesc binecuvântarea
Luminii.
Privesc spre cer,
Primindu-mi
Sărutul ploii.
<<<
9
Mereu căutându-mă,
Mereu întrebându-mă.

Dimineața e aici,
E departe.
E rouă.
E lumină.
E întuneric.

<<<
8
În vuietul disperat
Al depărtărilor,
Te caut
Şi mă sperii.
Mă caut
Şi Te caut mereu.

Mai caută!
Spune gândul din mine,
Batjocoritor

<<<
7
Vreau
Să pot
Să regăsesc
Visarea
Plină de …

Poarta
E larg deschisă
Pentru călători
Dar asta e intrarea…

<<<
6
Ea porni spre deschis,

Deschisul se lărgi
Iar haile îi culegeau
Întunericul
Transformat în rouă.

<<<
5
Privirea ei
Un fir subțire
De
Iarbă
Albastră
Şi verde,
Şi roşie,
Şi …

<<<
4
Ea privi
Cum
Noaptea se strânse
Într-un bob de rouă
Violet,
Ce cântă
Muzica făcută drumul
De sub picioarele ei.

<<<
3
Privesc mereu
La o poartă galbenă,
Deschisă
Dar nu o pot trece,
Pentru că sunt
Prea mult afară

Şi prea puțin
Înlăuntru.

<<<

2

Ochii vin spre mine
Şi genele mă dor,
Mă doare tot,
Inclusiv
Bolta cerească
A visului meu.

<<<

1

Aşteptarea
Îmi răstoarnă gândurile,
Devin o altă ființă,
Cu o altă minte,
Ce-mi ascunde
Propriile mele gânduri.

Mi-e frică
De poarta
Mereu deschisă,
Pe care nu intră nimeni.

Carte debut,:“**Spații” apărută** la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2003.